

The Voice of Canadian Slovenians

Glasilo

kanadskih Slovencev

Leto 12 - številka 3 - maj / junij 2008

Uvodna beseda

Pomlad se je prevesila v poletje, toda lepih, toplih in sončnih dni smo imeli zelo malo. Upamo, da bo poletje, ko bodo po slovenskih letoviških razne športne prireditve in pikniki, bolj naklonjeno z lepšim vremenom.

V tem času nam spomini radi poromajo nazaj, v čas naše mladosti, ko smo se na kresni večer skupaj z drugimi vaščani zbrali na najvišjem griču in zakurili kres. Kdaj se je začela ta navada in od kod je prišla, se takrat ni nihče spraševal; baje je to še ostanek iz poganskih časov in češčenja sonca.

Leto 1991 nam je pustilo še drugačne spomine na to obdobje, konec meseca junija. Čustva veselja ob razglasitvi samostojne Slovenije so se po napadu Jugoslovanske armade spremenila v zaskrbljenost in bojazen, da kot majhen narod Slovenci ne bomo mogli realizirati svojih političnih aspiracij. Ljubezen do tega koščka slovenske zemlje, ki je Slovence povezala kot še nikoli poprej v zgodovini za dosego skupnega cilja, je premagala vse ovire in omogočila naši domovini dosežke, o katerih si še največji optimisti niso upali niti sanjati. V prvi polovici letošnjega leta je Slovenija predsedovala Evropski uniji. Vrhunski dogodek v tem obdobju pa je bil obisk ameriškega predsednika Busha v Sloveniji (tokrat že drugi), kjer se je udeležil vrha EU-ZDA. Slovenija je odlično organizirala ta dogodek v očeh svetovne javnosti in ponovno dokazala, da je vredna zaupanja, ki ji je bilo s predsedovanjem Evropski uniji izkazano.

Ob obisku delegacije Komisije za Slovence po svetu in srečanju z njimi, ob praznovanju Slovenskih dnevo, ob slovenskih družabnih in kulturnih dogodkih se še bolj zavedamo svoje vloge pri ohranjanju slovenstva v Kanadi in svojega poslanstva, ki nam prav zaradi našega življenja v tujini nalaga edinstvene priložnosti za promocijo naše narodne in kulturne dediščine, kakor tudi za promocijo naše domovine.

Člani Vseslovenskega kulturnega odbora smo še posebej ponosni, da vam, dragi rojaki, poleg slovenske radijske ure lahko nudimo tudi dvomesečnik Glasilo kanadskih Slovencev, ki informira in povezuje še večji krog kanadskih Slovencev, ne samo v Ontariu, pač pa tudi v drugih provincah. Priporočite ga svojim sorodnikom, prijateljem in znancem, pomagajte nam pri pridobivanju novih naročnikov, kajti čim več kanadskih Slovencev bomo z Glasilom dosegli, bolj učinkovito bomo izvajali naše poslanstvo.

V tej številki vam predstavljamo župnijo sv. Gregorija Velikega, kjer bo Koordinacijski odbor Niagara slavil svoj tradicionalni Slovenski dan. Po naključju pa je tudi naša sodelavka dr. Anne Urbančič, ki z angleškimi članki skrbi, da je Glasilo privlačno tudi za tiste, ki slovenskega jezika ne obvladajo, v svoji biografski zgodbi predstavila župnika te župnije, ki ni samo župnik, ampak je tudi garač na kulturnem področju in rad pomaga društvom pri njihovem kulturnem prizadevanju.

GLASILO

Osrednja revija za Slovence v Kanadi / Main publication for Slovenians in Canada

IZDAJA - VSKO - Vseslovenski kulturni odbor
PUBLISHED By - ASCC - All Slovenian Cultural Committee

NASLOV / ADDRESS

GLASILO KANADSKIH SLOVENCEV:
770 Browns Line, Toronto, ON M8W 3W2
Tel: 416-259-1430

ODGOVORNA UREDNICA / CHIEF EDITOR:

Cvetka Kocjančič
e-mail: CvetkaKocjancic@theslovenian.com

UREDNICA / EDITOR:

Milena Soršak
e-mail: MilenaSorsak@theslovenian.com

IZVRŠNI UREDNIK / PRODUCTION EDITOR:

Frank Brenc
e-mail: FrankBrence@theslovenian.com

ADMINISTRACIJA / ADMINISTRATION:

Sandra Komavli
e-mail: SandraKomavli@theslovenian.com

MARKETING:

Florian Markun
e-mail: FlorianMarkun@theslovenian.com

LEKTOR ZA ANGLEŠČINO / ENGLISH EDITOR:

Richard Vukšinič

DOPISNIKI IN OSTALI SODELAVCI / WRITERS AND OTHER MEMBERS OF THE PRODUCTION TEAM

Anica Resnik, dr. France Habjan, Silva Plut, dr. Anne Urbančič,
Frank Novak, Martin Polanič, Roman Travar, Miro Koršič,
Ciril Soršak, Marjan Kolarič

SPLETNA STRAN / WEB PAGE:

www.theslovenian.com

LETNA NAROČNINA - YEARLY SUBSCRIPTION

Kanada - Canada \$25.00, ZDA - USA \$30.00,
Europa - Europe \$40.00

Uredništvo si prizadeva, a ne sprejema odgovornosti za točnost podatkov. Besedila ne odražajo vedno stališča uredništva.

The editors are making a reasonable effort to provide accurate information, but they assume no liability for the errors or omissions of the writers. Articles do not necessarily reflect the opinion of the editors.

Vsebina

- 2 Uvodna beseda
- 4 O obisku delegacije iz Slovenije
- 6 Ameriški predsednik George Bush v Sloveniji
- 8 Naše življenje
- 10 Slovenski dan, ki združuje...
- 12 Slovenski lovski vestnik 2008
- 13 Pogled na slovensko župnijo sv. Gregorija Velikega v Hamiltonu
- 16 Naj zakon za Slovence v zamejstvu in po svetu zadobi svojo utemeljitev
- 18 Odšla je slovenska kulturnica v Trstu
- 19 Taras Kermauner
- 20 Podelitev medalj v slovenskih šolah v Torontu in Hamiltonu
- 24 Slovenska šola pri sv. Gregoriju Velikemu v Hamiltonu
- 23 Materinski dan pri društvu Sava
- 24 Nove knjige: Dramska skupina SND Lipa park
- 25 Marko Ponikvar pomagal slovenski hokejski ekipi
- 26 Poletje v Vancouvru
- 28 Novice
- 31 Ivan Plut
- 35 New Board - New & Returning Faces
- 36 Trsek se joče in še kaj...
- 38 Potovanje otrok Slovenski muzej in arhiv v Clevelandu
- 39 Fr. Drago Gačnik
- 42 Spored prireditev

Junij – Rožnik

Juniju je dala ime Junona – najvišja rimska boginja. Za nas Slovence je ta mesec poln rož, zato rožnik. Žito je že v polnem klasju, kmalu bo zrelo za žetev. Sonce in zemlja sta na višku svojih moči. Toda vročina sonca se lahko prevesi v sušo, dež v točo, veter v nevihto, ki lahko uniči kmetovo delo in pobije rast, ki jo je v deželo priklical Zeleni Jurij.

Če junija sonce pripeka, vmes dežek pohleven rosi, ni treba se bati nam teka: obilo nam zemlja rodi.

O obisku delegacije iz Slovenije

Od 4. do 8. junija se je v Kanadi mudila slovenska delegacija Komisije za Slovence po svetu in zamejstvu, ki so jo sestavljali predsednik mag. Janez Kramberger, člani Franc Pukšič, Franc Žnidaršič, Samo Bevk, Davorin Terčon, državni svetnik Vincenc Otoničar, sekretarka Komisije Katja Jerman, Natalija Toplak iz Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu ter prevajalka Maja Vitežnik. V spremstvu veleposlanika RS Tomaža Kunstlja so obiskali številne slovenske skupnosti v Kanadi, od zahoda do vzhoda, prisluhnili željam in potrebam slovenskih društev in se vrnil v Slovenijo z veliko večjim razumevanjem razmer, v katerih si slovenski izseljenci in njihovi potomci prizadevajo za ohranjanje slovenstva in slovenskega kulturnega izročila.

Obisk pri Slovencih so začeli v Calgaryju, nadaljevali v Winnipegu, kjer so se ločeno sestali s predstavniki obeh tamkajšnjih slovenskih društev, Montrealu in v Ontariu. V Ottawi je delegacijo sprejel predsednik kanadskega parlamenta Peter Milliken, ki je Slovenijo že obiskal najmanj dvakrat. Milliken je bil tudi predsednik parlamentarne skupine prijateljstva med Kanado in Slovenijo.

V Ontariu so poleg župnij obiskali tudi posamezna slovenska društva, še posebej zanimivo je bilo srečanje s predstavniki slovenskih društev v Torontu, ki ga je organiziral Vseslovenski kulturni odbor.

Predsednik VSKO Marjan Kolarič je gostom iz Slovenije najprej predstavil delovanje tega meddruštvenega odbora, ki skrbi za informiranje in povezovanje slovenskih društev v južnem Ontariu. Slovenski vladi se je lepo zahvalil za finančno pomoč, kakor tudi za vse spodbude in skrb, ki jo Slovenija posveča slovenskim izseljencem in njihovim potomcem. »Trdna povezava z matično domovino krepi našo skupnost, ki ji vse bolj grozi asimilacija, kajti novih priseljencev iz Slovenije ni, prva generacija pa se stara,« je med drugim povedal slovenskim gostom in poudaril, da pripadnike druge generacije, ki v zadnjih letih prevzemajo vodilne pozicije v slovenskih društvih, v delo za slovensko skupnost ne sili domotožje, pač pa ljubezen do svojega slovenskega porekla in želja po ohranjanju in nadgrajevanju tega, kar so jim predhodniki pripravili. Povedal je, da je VSKO organizacija, ki dela po direktivah društev in v korist društev ter da je članstvo odprto vsem slovenskim društvom v Kanadi. Povedal je, da bi kanadski Slovenci na področju sodelovanja s Slovenijo potrebovali več komunikacije in koordinacije in da bi mogoče to vrzel zapolnil nekakšen kulturno-informativni izseljenski center. Izrazil je tudi željo, da slovenski mediji ne bi poročali o izseljencih samo takrat, ko gre za volilna trenja, ampak naj bi o njih poročali kot o delu slovenskega narodnega telesa. Poudaril je tudi pomen

slovenskih župnij, slovenskih šol, društev in folklornih skupin pri oblikovanju slovenske narodne zavesti izseljenske mladine.

Predsednik Komisije se je zahvalil navzočim predstavnikom društev za vso moralno in finančno pomoč, ki so jo kanadski Slovenci nudili v času slovenskega osamosvajanja in poudaril, kako velik korak je Slovenija naredila od takrat, od včlanjenja v NATO in Evropsko skupnost pa do predsedovanja Evropski uniji. Pohvalil je delovanje Vseslovenskega kulturnega odbora in izrazil željo, da le-ta razširi svoje delovanje in koordinacijo med vsemi slovenskimi društvi v Kanadi, kajti z boljšim medsebojnim sodelovanjem ter izmenjavanjem informacij in izkušenj bodo društva pomagala sama sebi, s skupnim nastopom pa bodo lahko skupno določala prioritete, kadar gre za pomoč iz Slovenije. Obljubil je, da bo slovenska vlada te predloge in prioritete upoštevala.

Poudaril je velik prispevek slovenske Cerkve pri ohranjanju slovenske kulture, saj poleg verske dejavnosti nudi slovenski

mladini tudi druge priložnosti za zbiranje in ohranjanje slovenskega kulturnega izročila. Delo na tem področju, ki ga je prva generacija opravila, je treba nadgrajevati, pri tem pa upoštevati želje in potrebe mladih Slovencev, ki živijo v drugačnem okolju, kot so živeli prvi slovenski priseljenci v Kanadi.

Člani Komisije so se strinjali, da je ideja o skupnem izseljenskem informacijskem centru zanimiva in da bo morda do tega prišlo, ko bo nova slovenska vlada uvedla ministrstvo za Slovence po svetu, da pa je v pripravi izseljenski medmrežni portal, kjer bi izseljenci iz vsega sveta lahko dobivali koristne informacije.

»Kot predsednik Komisije in kot vodja delegacije sprejemem vašo kritiko in vaše predloge, zavedam pa se, da bi za učinkovitejši dialog potrebovali ves dan, ne samo eno uro,« je za zaključek srečanja dejal mag. Janez Kramberger. »Razumem vaše velike žrtve za ohranjanje slovenske kulture, še zlasti ker so razdalje tukaj v Kanadi tako velike.«

Srečanje slovenske delegacije s predstavniki hamiltonske župnije

Ameriški predsednik George Bush v Sloveniji

Obisk Georgea Busha v Sloveniji je bil eden od vrhunskih dogodkov v času slovenskega predsedovanja EU. Srečanje na Brdu je spremljalo 475 domačih in tujih novinarjev.

Ameriški predsednik Bush je prispel na letališče Jožeta Pučnika v Ljubljani 9. junija zvečer z letalom Air Force 1.

Laura Bush je nenapovano prispela v Ljubljano iz Afganistana že en dan poprej in se je naslednji dan sprehodila po Ljubljani. Drugi dan si je v družbi prve dame Slovenije Barbare Miklič Türk in premierove partnerke Urške Bačovnik ogledala razstavo impresionistov v Narodni galeriji v Ljubljani, popoldne pa se je udeležila debate o prostovoljnem delu študentov. Skupaj s soprogom in drugimi visokimi politiki si je kasneje popoldne ogledala predstavo znamenitih slovenskih lipicancev.

Pred vrhom EU-ZDA sta se 10. junija dopoldne na ločenih srečanjih na Brdu pri Kranju z ameriškim predsednikom Georgem Bushem sestala predsednik dr. Danilo Türk in premier Janez Janša.

Predsednika obeh držav sta govorila o skupnih transatlantskih vrednotah in o številnih aktualnih problemih, še posebej o nujnosti spoštovanja človekovih pravic. V pogovoru z Janšo je Bush pohvalil izjemen napredek, ki ga je Slovenija naredila od njegovega prvega obiska pred sedmimi leti. Pogovarjala sta se predvsem o gospodarskih vprašanjih in o krepitvi gospodarskega sodelovanja med državama. V pogovorih

sta se dotaknila tudi Srbije in Makedonije ter položaja na Kosovu.

Janša je na novinarski konferenci

*George Bush, Janez Janša
in Jose Manuel Barroso na novinarski konferenci*

povedal, da rekordna rast cen nafte in hrane močno vpliva na gospodarstvo v Sloveniji in v vsej Evropi ter da je treba resno iskati dolgoročno rešitev za te probleme, ki bi jih lahko prineslo vlaganje v raziskave in razvoj novih tehnologij.

V skupni izjavi, sprejeti na vrhu EU-ZDA, je med drugim zapisano, da predstavlja gospodarstvo na obeh straneh Atlantika "najpomembnejši gospodarski odnos na svetu".

Vrh EU-ZDA je Bush izkoristil, da je lobiral za močan diplomatski pritisk proti Iranu in poudaril, da bi bil Iran z jedrskim orožjem neverjetna grožnja svetovnemu miru, zato ga je treba zaustaviti, da ne bo razvijal jedrskega orožja.

Bush je izrazil prepričanje, da je mogoče doseči globalni dogovor v boju proti

George Bush in dr. Danilo Türk

podnebnim spremembam, ki bo nasledil Kiotski protokol, še v času njegovega mandata. Poudaril je, da se morajo vsa glavna gospodarstva na svetu zavezati k ciljem zmanjšanja izpustov toplogrednih plinov in k strategiji za doseganje teh ciljev. Premier Janša je poudaril, da morajo vodilno vlogo odigrati razvite države, da pa mora globalni dogovor vključevati tudi države v razvoju. Predsednik Evropske komisije Jose Manuel Barroso je poudaril, da bo ta sporazum lažje doseči ob skupnem vodstvu EU in ZDA.

Bush se je ponovno zavzel za vstop Turčije v EU.

Na tiskovni konferenci je Bush izpostavil simbolični pomen tega obiska, ko je omenil, da je bila Slovenija prva postaja na njegovi prvi evropski turneji ob začetku predsedniškega mandata junija 2001 in da je tokrat znova prva postaja na njegovi zadnji turneji po Evropi pred iztekem njegovega mandata.

Predsednik Bush je premiera Janša opomnil na izredno uspešno pot Slovenije v preteklih dvajsetih letih in na proces

demokratizacije, ki je tudi Janši omogočila, da je od zapornika, ki je hrepenel po resnični svobodi in demokraciji, postal predsednik vlade Republike Slovenije, ki letos predseduje Svetu EU, je članica območja evra in članica schengenskega območja. Poudaril je, da to ne bi bilo možno brez EU in brez močnih transatlantskih vezi. Bush se je zahvalil Sloveniji za podporo, ki jo Slovenija nudi pri mirovnih prizadevanjih v svetu, še zlasti v Afganistanu in Iraku, Janša pa se mu je zahvalil za gostoljubje, ki so ga ZDA izkazale slovenskim izseljencem in za voditeljstvo med svojim predsedovanjem.

Tudi predsednik Evropske komisije Barroso je poudaril pomen močnih transatlantskih vezi in povedal, da so ZDA ves čas podpirale prizadevanje za svobodo, demokracijo in evropsko integracijo, kar je bilo še zlasti pomembno v času hladne vojne, in da je tudi to prispevalo k združevanju Evrope, ki ga je pred petdesetimi leti začelo šest držav, sedaj pa je v EU včlanjenih 27 držav, ki živijo skupaj v miru in svobodi.

Predsednik George Bush in neznani slovenski par

Naše življenje

Anica Resnik

Po zgodnji Veliki noči smo pričakovali pomlad, ki ni hotela priti. Po mnogih suhih dneh je počasi zelenela pokrajina. Zacveteli so vrtovi ob hišah.

Beremo in po televiziji slišimo o težkih katastrofah, povodnjah in potresih, ki pretresajo zemljo. Milijoni ljudi živi v revščini ob izgubi svojih najdražjih, v pomanjkanju najnujnejših življenjskih potrebščin. Nestalno vreme podi po nebu raztrgane težke oblake, ostanke neurja in povodenj v ameriškem Midwestu. Polno nemira je na svetu, borbe za oblast in preganjanja nemočnih na afriškem kontinentu.

Nebeško sonce pa sije na to revno zemljo in jo v svetlobi in toploti ohranja pri življenju. Bog nam je dal čute, da doživljamo moči in lepoto Njegovega stvarstva.

*Plesna skupina Mladi glas
na letovišču Simona Gregorčiča*

Nekega dolgega junijskega dne na široki odprti cesti ostrmim nad to lepoto. V pozni večerni uri se v severnozahodnem nebu nad našim mestom v kristalno čistih modrozelenih barvah utapljuje zadnji svetlobni žarki tega dne... Spomnim se

večera pred začetkom druge svetovne vojne, ko je v Sloveniji nad Karavankami žarel severni sij... Bog nas morda spet opominja, naj živimo pošteno, delamo dobro in stojimo na straži...

Vsakoletna postna akcija torontske nadškofije, ki se konča koncem maja, je nam najbližji klic pomagati ljudem v nesreči in pomanjkanju. Ne zapirajmo svojih src; z dobrim delom se zahvalimo Bogu za vse, kar imamo.

27. aprila so prekmurski rojaki v dvorani Marije Pomagaj pripravili zajtrk in kosilo za obnovo župnijske cerkve v Črensovcih. Prišel je mesec maj. Nekdaj smo vsak večer hodili k šmarnicam, mimo mladih žitnih polj in rožnatih vrtov ob kmečkih hišah, poslušali lepo branje, prepevali Marijine pesmi in po širni slovenski zemlji pričali o ljubezni do Marije in Njeneda Sina.

V novem svetu smo marsikaj opustili.

Ob prazniku Marije Pomočnice kristjanov 24. maja pa že več let v prvi slovenski cerkvi v Kanadi praznujemo žegnanje. Na tem slavlju se pridružijo domačim še cerkveni pevci iz župnije Brezmadežne. Med njimi je Anica Matašič, ki vsako leto roma peš del poti iz New Toronta k Mariji Pomagaj. Letos je hodila tri ure. Posnemanja vredna ideja za drugo leto! Smo kdaj mislili na Marijino božjo pot v Torontu?

14. maja so članice Katoliške ženske lige zaključile delo letošnje sezone z obljubami pri dopoldanski maši in sestanku, kjer so župniku Ivanu Plazarju izročile dva tisoč dolarjev za vzdrževanje cerkve.

11. maja so se odprla vrata Slovenskega letovišča. Za materinski dan smo po maši pri Marijini kapelici napolnili dvorano za kosilo in domače srečanje.

V nedeljo 25. maja se je množica ljudi na Slovenskem letovišču počutila, kot da je doma v Sloveniji. S procesijo Svetega Rešnjega Telesa po maši smo nadaljevali tradicionalno navado verskega praznovanja. V hladnem dnevu se je dolga vrsta mož, žena, mladine in otrok vila v molitvi rožnega venca in petju med štirimi kapelicami po dolini in hribu, po tej naši miniaturi slovenski zemlji in pobožno sprejemali Kristusov blagoslov po Njegovih duhovnikih.

Taki dnevi so za našo kanadsko slovensko skupnost poročstvo življenja v bodočnosti.

1. junij – Walk-a-thon za Dom Lipa je spet eden velikih dogodkov na Slovenskem letovišču. Je poseben klic k dobroti, fizični preskus udeležencev, klic k vzajemnosti vse slovenske družine. Dom Lipa je naša last, za mnoge naš poslednji dom na tem svetu. Po dvajsetih letih obstoja se višajo stroški vzdrževanja: popravilo strehe, zdaj nov dvigalnik itd. Letos je skupina sto dvajset mladih in starejših udeležencev zbrala okrog šestdeset tisoč dolarjev. Predsednik odbora, advokat g. Tony Klemenčič, je s svojimi odborniki dr. Elizabeto Kocmur, Ireno (Skrť) Bric, Romanom Vojska, Heleno (Kraljič) Hočevar in Beti Petrič in s pomočniki dobro uporabil svoje kreativne zmožnosti za veliko karitativno delo. Najlepša hvala in Bog plačaj.

Prišel je čas piknikov po slovenskih poletnih krajih v Kanadi.

15. junija, na Dan očetov, je oživel

primorsko letovišče Simon Gregorčič. Po maši, ki jo je opravil župnik Tine Batič, so pridne kuharice postregle z okusno domačo hrano v lepem novourejenem Primorskem domu. V popoldanskem programu je množico gostov in članov društva pozdravila predsednica Franca (Družina) Anderson in se zahvalila svojim sodelavcem za obilno pomoč.

Nicholas in orkester Golden Keys

Plesni skupini Mladi Glas in Planika sta s svojim nastopom pokazali, da ima mladina ob pomoči staršev še vedno veselje do slovenske kulture. Orkester Golden Keys je s prijetno domačo glasbo privabljal k plesu na prostem, ki ga je v zgodnjem večeru prekmalu končalo deževje.

18. junija je društvo Vztrajnost za svoje članice – vdove in prijateljice priredilo izlet v Gravenhurst ob jezeru Muskoka. Vreme je spet kazilo pot v naravo, vendar smo na lepo opremljeni ladji po okusni južini uživali mirno lepoto jezerske okolice in potem v zgodovinski operni hiši v Gravenhurstu poslušali »zlate melodije« skupine Glasbeni umetniki.

Slovenski dan, ki združuje...

Frank Novak

Bilo je leta 1989. Slovenske organizacije na Niagarskem polotoku so bile na višku svojega razvoja. Zgodovinski in državnotvorni dogodki v matični domovini so dvigali Slovencem doma in po svetu tako močno narodno zavest, kakršne poprej mnogi niso čutili. To obdobje je dalo še posebno zagnanost vodilnim članom slovenskih organizacij, ki so druga za drugo praznovale svoje okrogle obletnice delovanja.

Slovenska župnija sv. Gregorija Velikega v Hamiltonu, ki je že dve desetletji skrbela za duhovne potrebe rojakov na Niagarskem polotoku, je praznovala svoj srebrni jubilej.

Taskupen praznik je navdušil predstavnike VPZ Bled, odsek Planica 13 iz Beamsvilla, društva Slovenski park iz Cambridgea in zastopnike župnije sv. Gregorija Velikega, da so prvič sedli za okroglo mizo z željo po še bolj tesnem sodelovanju. Beseda je stekla

po skupnih prazničnih nastopih. Nekdo je predlagal zamisel, da bi skupno vsako leto organizirali Slovenski dan.

Tako je nastal Slovenski koordinacijski odbor Niagara, sestavljen iz predstavnikov sodelujočih organizacij. Srečuje se dvakrat letno. Zavzema se za meddruštveno sodelovanje in deluje po načelu, da se ukvarja le z dejavnostjo, ki združuje ljudi dobre volje. Morda je bil to za tisti čas malo naiven pristop, vendar po skoraj dvajsetih letih so ti medsebojni odnosi še vedno prisotni.

Slovenski koordinacijski odbor Niagara je s sodelovanjem društev Bled in Slovenski park organiziral prvi Slovenski dan junija 1990, na Dan očetov, pri župniji sv. Gregorija Velikega v Hamiltonu. Tisto jesen se je na koordinacijskem sestanku društev rodila ideja, naj Slovenski dan prireja vsako leto druga organizacija. Ta izvirna

zamisel je še bolj povezala rojake v tem prostoru. Namreč, Slovenski dan gostitelju prinaša solidarnostno podporo, obenem pa na vsakem skupnem nastopu gostitelj potrdi svojo identiteto, kar je še zlasti pomembno za manjše organizacije.

S l o v e n s k e m u koordinacijskemu odboru Niagara se je že naslednje leto pridružilo tudi društvo Lipa park iz St. Catharinsa. Drugi Slovenski dan je bil v Slovenskem parku tretjo

17. Slovenski dan leta 2006

Prvi krog Slovenskih dnevoev je bil zaključen leta 1995 pri društvu Sava v Breslau.

Ta mesec, 29. junija, bo Slovenski dan zopet pri župniji sv. Gregorija Velikega v Hamiltonu, kjer se je leta 1990 dogajal prvi skupen nastop. Spored dneva bo potekal po že ustaljenem programu: slovesna maša ob 11. uri,

nedeljo v juniju leta 1991, le nekaj dni pred vojno v Sloveniji. Čez tisoč obiskovalcev je s ponosom spremljalo kulturni program, vendar s tesnobo v srcih zaradi negotovosti posledic proglastitve samostojnosti republike Slovenije 25. junija.

Šele tretji Slovenski dan leta 1992 pri društvu Lipa park je zaživel v popolnem sijaju.

Slovenci smo ponosno praznovali prvo obletnico osamosvojitve in prvič v zgodovini mednarodno priznane samostojne države Slovenije. Slovesnost je bila še večja, ker je istočasno društvo Lipa park praznovalo 25-letnico svojega uspešnega delovanja.

K med društvem in sodelovanju sta pristopila še dva člana: društvo Triglav iz Londona in društvo Sava iz Breslaua. V prvem krogu je Slovenski dan leta 1993 organiziralo društvo Bled v Beamsvillu in naslednje leto društvo Triglav v Londonu.

ob 12. uri kosilo, ob 14. uri kulturni program in po 16. uri prosta zabava.

Letošnji 19. Slovenski dan stopa tako že v četrti krog z enakim elanom kot leta 1990.

Marsikaj se je od takrat spremenilo. Ostajajo pa pozitivne vrednote, ki še vedno združujejo med seboj sedaj že novo generacijo ljudi dobre volje.

Naj živi Slovenski dan 2008!

18. Slovenski dan leta 2007 pri društvu Sava

Slovenski lovski vestnik 2008

Slovensko lovsko in ribiško društvo iz Toronta je na svojem prvem letošnjem pikniku predstavilo letošnjo izdajo Slovenskega lovskega vestnika. Letos je društvo še posebej ponosno nanj, saj sta gradivo zanj zbrali in uredili mladi, v Kanadi rojeni Slovenki Jeannie Stiglic in Nadi Kuri. Dejstvo, da je ta publikacija takorekoč povsem prešla »v roke« mladini, dokazuje, da se mlade članice in člani zavedajo pomena te publikacije in da so z delom zanj našli svoje mesto v društvu, kjer bodo njihove sposobnosti najbolj koristne.

Urednica oglasnega dela je Nadi Kuri, ki je po poklicu računalniška programerka. Urednica literarnega in društvenega dela

pa je Jeannie Stiglic, poklicna televizijska novinarka, zaposlena na CBC. Predvsem je pomembno, da jima je uspelo zbrati krog mladih sodelavcev in da so v Vestniku letos sami spregovorili, kaj jih zanima in kako ponosni so na Slovenijo in svoje slovensko poreklo.

Vsebinsko je letošnji Lovski vestnik dokaz, da sta urednici z zanimivimi članki za pripadnike prve generacije Slovencev, pa tudi za mlajše iz vrst druge generacije, uspeli vzpostaviti medgeneracijski most. Za ljubitelje narave pa je še posebej zanimiv intervju Jeannie Stiglic s slovenskim maratoncem Martinom Strelom. Slovenski podjetniki, ki s svojimi oglasi finančno omogočajo izid te publikacije, pa so ponovno dokazali, da so pripravljeni podpirati nadgrajevanje tega pomembnega slovenskega projekta v Kanadi.

**Vseslovenski
kulturni odbor**
čestita vsem Slovincem
v Kanadi in drugod po svetu
ob Dnevu državnosti

Pogled na slovensko župnijo sv. Gregorija Velikega v Hamiltonu

Fr. Drago Gačnik, župnik

Leta 2003 sem prišel kot novinec na to župnijo. Ker je bila zame to prva postojanka onkraj luže sem se poleg učenja jezika moral najprej spoznati z zgodovino župnije. Leto po mojem prihodu je župnija praznovala 40-letnico obstoja, zato je bila to kar lepa priložnost, da sem v tistem prvem letu predvsem zbiral podatke in počasi spoznaval zgodovino naseljevanja Slovencev na področje Hamiltona in Niagarskega polotoka nasploh.

Po začetnem zagonu in postavljanju struktur (dvorane, župnišča, cerkve, doma Villa Slovenia, zvonika), po razmahu župnijskega dela ob navzočnosti, v določenem trenutku, kar petih duhovnikov, si predstavljam, da je bilo v župniji tako kulturno kot tudi duhovno zelo pestro in razgibano, potem je v letu 2000 prišlo do krize, ko je župnija skoraj ostala brez stalnega duhovnika in so potem začasni duhovniki prihajali in odhajali, tako da so se farani spraševali, kako bo z župnijo, če ne bodo dobili stalnega duhovnika. Vse to je zaznamovalo župnijsko skupnost, ki je tudi to preizkušnjo uspešno prestala. Mislim, da gre velika zahvala tudi župnijskemu svetu in posameznim društvom, ki so zavzeto delovali in skušali potegniti iz vsega najboljšo, kar se je dalo. In prav ta povezanost in zavest, da mora vsakdo nekaj prispevati za skupnost je dajala v naslednjih letih zagon vsemu delu.

Posamezne skupine in društva se še naprej prizadevajo, da bi delovali po najboljših močeh, čeprav se pozna, da ljudje prihajajo v leta, drugi odhajajo v večnost, k

sreči, pa je posebej v zadnjem času viden kar lep premik pri drugi generaciji, ker število krstov med 15 in 20 nekako ostaja in se celo povečuje. Prav tako imamo vsako leto nekaj porok (okrog 4) in samo od 6 do 8 pogrebov.

Župnijski pastoralni svet je že od samega začetka župnije tisto jedro, ki povezuje vsa društva in skupine, je desna roka župniku pri vodstvu in upravi župnije, organizira razne duhovne in družabne aktivnosti, daje vzpodbude, pospešuje dobro počutje in duhovni blagor faranov. Srečuje se mesečno, po potrebi pa tudi bolj pogosto.

V Slomškovem oltarnem društvu je trenutno vpisanih 54 članic. Res da jih je precej že starejših in bolnih, ki podpirajo delo društva z darovi in molitvijo, če ne morejo z delom. Članice se mesečno zbirajo na sestankih, da se dogovorijo o preteklem in bodočem delu. Redno skrbijo za urejenost cerkve, prtov, mašnih oblek in za okrasitev cerkve. Ob praznikih pečejo potice, štrudelj in krofe in si s prodajo naberejo denarna sredstva. Pomagajo pri raznih skupnih prireditvah, enkrat letno pa pripravijo tudi srečanje bolnikov.

Katoliška ženska zveza je v zadnjih letih pridobila kar nekaj novih članic, tako da jih je na seznamu nekaj čez sto. Prav tako se mesečno srečujejo na sestankih, se povezujejo tudi z drugimi organizacijami, pripravljajo letni bazar, ki je tudi njihov največji dogodek leta. V mesecu novembru imajo posebno mašo, kjer se spomnijo vseh pokojnih članic, ob zavetnici zveze prav

tako pripravijo lepo bogoslužje in sprejem novih članic. Sicer pa se dejavno vključujejo v organizacijo raznih župnijskih romanj in drugih aktivnosti.

Liturgični odsek ima kot glavno nalogo skrb za lepo pripravljeno bogoslužje. Srečuje se občasno, predvsem pred večjimi cerkvenimi prazniki in pomaga župniku pri organizaciji le-teh, skrbi za bralce pri slovenski in angleški sveti maši in pripravlja nedeljski spored pesmi.

razreda. Vsako soboto se otroci zbirajo od devetih do pol enih in izpopolnjujejo svoje znanje slovenskega jezika, poznavanje slovenske literature, zgodovine, zemljepisa, pesmi in kulture.

Tudi **pevska dejavnost** je zelo pestra. **Mešani cerkveni zbor** ima vsak četrtek zvečer vaje, ki se jih pevci vestno udeležujejo. Poje enkrat ali dvakrat mesečno, vsekakor za vse praznike. **Moški zbor »Majolka«** ima bolj občasno vaje, vendar še vedno

Villa Slovenia

Slovensko kulturno društvo sestavlja pet odsekov, ki v župniji obstajajo že od 1960 leta. Leta 1988 pa so se odseki povezali in si dali skupno ime.

Slovenska šola deluje že od 1959. leta in vključuje vse stopnje od vrtca do osmega

zapojem tako v cerkvi kot tudi pri kulturnih prireditvah. V zadnjem času se oblikuje tudi zbor; pevci pojejo pri angleških sv. mašah in se ob sredah pridno zbirajo k vajam.

Slovenska folklorna skupina »Soča« ima mlajšo 25-člansko in starejšo 18-člansko

skupino. Ob sredah zvečer vadijo, nastopajo pa na vseh večjih prireditvah in kulturnih dogodkih. Učijo se predvsem originalnih plesov iz vseh področij Slovenije; imajo različne komplete noš. Posebej mlajša skupina se je v preteklem letu zelo okrepila in upamo, da bo tudi ta dejavnost zblížala posebej mlajše družine okrog cerkvene skupnosti.

V prejšnjih letih sta bili bolj aktivni tudi **športna skupina** in **mladinska skupina**.

Društvo sv. Jožefa ima dolgoletno tradicijo delovanja. Ta župnijska organizacija je še zlasti zaživila pod vodstvom župnika gospoda Karla Ceglarja in leta 1992 s pomočjo provincijskega ministerstva za stanovanja zgradila dom za starejše – Villa Slovenia. V njem je 30 stanovanj, kletni prostori pa so na razpolago društvu za svoje aktivnosti. Tako se v zimskem času srečujejo na družabnih torkovih večerih, igrajo bingo, v poletju pa se zbirajo pri balinanju. Občasno organizirajo razna potovanja po Kanadi in Združenih državah. Obenem pa društvo podpira delovanje cerkve.

Kaj lahko že iz tega sklepamo in načrtujemo za prihodnost župnije? Vsekakor, če želimo, da se ohrani slovenska kultura, je potrebno zavihati rokave. Utopija bi bila, če bi si predstavljali, da se bo slovenščina kot govoreči jezik uporabljala pri tretji generaciji, preko društev, ki jih imamo, pa lahko ohranimo slovenske pesmi, plese in druge narodne običaje. Naloga staršev je, da otroke vključijo v slovenske programe. Duhovniki lahko pri tem pomagamo, spodbujamo, vsekakor pa ne moremo nadomestiti staršev in njihove zavzetosti. Kar je storila prva generacija, ob vsem ekonomskem pomankanju, je res veliko. Zgradili in uredili so prostore in to ob sodelovanju vseh in vsakega. Koliko udarniških prostovoljnih ur trdega dela in prizadevanja je bilo potrebno, da je vse to, kar imamo danes, lahko zaživel. Mnoge stvari bodo morali vzeti v roke mlajši rodovi. Morda ne bo šlo vedno tako, kot bi si želeli starejši, vendar nov duh in nov veter je vedno potreben, da se stvari prenesejo v prihodnji rod, kajti mnoge stvari so se z leti spremenile

in pogledi mlajših so drugačni. Bodimo jim v oporo, ko jo potrebujejo, pustimo pa jim, da pokažejo svojo ustvarjalnost, svoje talente in pripravljenost, da stvari peljejo naprej.

Pogled na župnišče in ozadje cerkve

Naj zakon za Slovence v zamejstvu in po svetu zadobi svojo utemeljitev

dr. France Habjan

V začetku junija se je v Kanadi mudila parlamentarna Komisija za Slovence v zamejstvu in po svetu. Opaziti je bilo, da je bil njen glavni namen Slovencem po svetu razložiti in tolmačiti pomen sprejetega zakona. Prav gotovo večji del slovenskih rojakov ne ve za njegovo vsebino, še manj pa za njegovo vlogo, ki naj bi jo imel v slovenskem izseljenskem družbenem življenju v Kanadi.

*France Rihar, Janez Kramberger, Tomaž Kunstelj,
dr. France Habjan in Davorin Terčon*

Veleposlanik gospod Tomaž Kunstelj je povabil odbor Kanadskega slovenskega kongresa na očeno srečanje s Komisijo za Slovence izven meja Slovenije. Srečanje je bilo 7. junija v klubskih prostorih na Brown's Line. Komisijo je vodil predsednik poslanec Janez Kramberger (SLS) družno s poslanci Francetom Pukšičem (SDS), Francetom Žnidaršičem (DeSUS), Samom Bevkom (SD) in Davorinom Terčonom (Zares). Državni Svet (zgornja zbornica) je

zastopal svetnik Vincenc Otoničar. Upravni odbor KSK je pripravil program razgovorov in poveril vodstvo večera veleposlaniku g. Tomažu Kunstlju, ki je z izbranimi besedami otvoril sestanek in poleg uvodnega pozdrava članom Komisije in njihovim sodelavcem izrekel dobrodošlico tudi članom KSK, generalnemu častnemu konzulu g. Jožetu Slobodniku ter predstavniku kanadskih Slovencev v Svetu vlade RS g. Stanetu Kranjcu. Gospod veleposlanik je nato povabil odbornike KSK, naj naslovijo na člane Komisije vprašanja, ki zadevajo kanadsko kongresno organizacijo.

Predsednik KSK France Rihar je v svojem temeljito pripravljenem poročilu izpostavil kongresno dejavnost in dejal, da je bil KSK pobudnik za svetovno kongresno gibanje, ob času osamosvajanja je bil gotovo izjemno delaven pri finančni podpori novi državi Sloveniji in je bil soorganizator finančne pomoči Sloveniji ob času velikih povodenj. KSK je na vsakoletni občni zbor povabil znane slovenske družbene, kulturne in verske osebnosti (državnega tajnika dr. Petra Venclja, veleposlanika Marijana Majcna in dr. Boža Cerarja, teologa škofa dr. Antona Jamnika, bivšega rektorja dr. Miha Tišlerja, guvernerja banke dr. Franca Arharja, dr. Janeza Dularja, predsednika SAZU prof. dr. Boštjana Žeksa, murskosoboškega škofa

dr. Marjana Turnška). KSK je predstavil kanadskim Slovincem slovensko Istro s folklorno skupino “Ragazzi in Ragazoni”, letos marca je povabil akademika profesorja dr. Kajetana Gantarja, ki je v enkratnem nagovoru povabil Slovence po svetu in tudi v domovini k resnemu razmisleku s temo: “Slovenija na pragu tretjega desetletja”. KSK je povabil kar nekaj slovenskih glasbenih umetnikov (Marka Finka, Marka Bajuka, Juana Vasleta, Terezo Plut in Alenko Gotar). Leta 2005 je KSK izdal knjigo o izseljenstvu dr. Janeza Vintarja “Od Lipe do javorja” in nagrajeval dijake na slovenskih šolah. Poudaril je tudi, da KSK tesno sodeluje pri Glasilu kanadskih Slovencev in tudi pri slovenskem radiu.

Predsedniku Riharju je čestital in se zahvalil predsednik Komisije Janez Kramberger za odlično pripravljeno poročilo in izrazil željo, da bi dostavil omenjeno

poročilo v njegov urad, ki bi mu služilo kot informativni dokument pri delu Komisije. Podpredsednik dr. France Habjan se je nato v imenu KSK in slovenskih rojakov zahvalil Komisiji, ki je z izglasovanjem Zakona za Slovence izven Slovenije po 15. letih dosegla, da smo sedaj načelno za matično Slovenijo vsi Slovenci, ne oziraje, kje živimo. Z Zakonom je Slovenija ustvarila pravične in dostojne odnose z ureditvijo pravnega statusa za Slovence zunaj meja. Zakon je ustvaril vseslovensko partnerstvo. Odobritev Zakona je zgodovinske pomembnosti, ker je to prvi dogodek v slovenski zgodovini, da imajo Slovenci v zamejstvu in po svetu pravno urejene odnose z matično domovino. Komisija je z ustanovitvijo dveh svetov - Svet za zamejce in Svet za Slovence po svetu - prispevala Slovincem organiziranost, ki istočasno nudi tudi predstavništvo. Tako imajo v zamejstvu Slovenci na

Od leve proti desni:

dr. France Habjan, France Rihar, Frank Osredkar, Natalija Toplak, dr. Janez Vintar, Tjaša Škof, mag. Janez Kramberger, Štefka Pavlin, Tone Seljak, rev. Ivan Plazar, Tomaž Kunstelj in Jože Kastelic

Koroškem 6 predstavniških organizacij, Slovenci v Italiji 4, Slovenci na Ogrskem 2 in 2 predstavnika iz županij Hrvaške. Svet za Slovence po svetu ima s predsednikom 15 izvoljenih oziroma imenovanih članov. Ko je omenil, da nekatere skupnosti po svetu kažejo neko zaskrbljenost glede Zakona, da iz sprejetega Zakona izhaja ideja poenotenja. Na kratko je opisal slučaj iz argentinske skupnosti, kjer nekatere organizacije žele organizacijsko preobrazbo z ustanovitvijo federacije društev (krovno telo), ki bi povezovala,

koordinirala in predstavljala slovensko skupnost v Argentini. S to novo organizacijo (krovno) bi izničili zgodovinsko vrednost najboljšo organiziranega osrednjega društva v izseljenstvu - Zedinjeno Slovenijo. V zvezi s tem je vredno poudariti, da je bilo društvo Zedinjena Slovenija leta 1987 z vladnim dekretom potrjena identiteta slovenski skupnosti v Argentini. In prav v tej zvezi je podpredsednik dejal, da je tudi KSK civilna organizacija s kanadskim "charterjem", pobudnik Svetovnega slovenskega kongresa in njegov delovni član in, da je od vsega začetka bil KSK predstavniška organizacija in upati je, da bo tudi v prihodnosti. Če velja

predstavniški pluralizem po zamejskih skupnostih, zakaj ne bi veljal tudi med Slovenci po svetu.

Sledil je razgovor, v katerega so posegli člani Komisije in vsi brez izjeme izjavljali, da poenotenje nima mesta v sprejetem zakonu. Po 2 urnem srečanju je veleposlanik sklenil sestanek, se zahvalil gostom in odboru KSK za izredno plodno srečanje in dodal, da bi morda Komisija pri morebitni spremembi Zakona na podlagi današnjih razgovorov predlagala, da bi imela kanadska skupnost v Svetu za Slovence po svetu dva člana.

Odšla je slovenska kulturnica v Trstu

dr. France Habjan

Matejka Peterlin Maver

V Trstu je 26. aprila umrla v 65. letu starosti ga. Matejka Peterlin Maver, žena urednika Márija, in mati Manice, Andreja in Martina. V Trstu je bila od svoje mladosti

osrednja kulturna delavka. Aktivno je sodelovala pri Slovenski prosveti, vodila radijski oder, delovala pri Društvu slovenskih izobražencev, bila gibalo pri Slovenskem kulturnem klubu, dolgo let je bila vzgojiteljica na slovenskih srednjih šolah v Trstu, sodelovala je pri reviji Mladika v Trstu in pri tedniku Novi Glas v Gorici. Pokojna Matejka je izhajala iz znane Peterlinove družine, ki je dala po drugi svetovni vojni slovenski skupnosti v Italiji novo podobo.

Veliko svojega prostega časa je posvetila krajevni župnijski skupnosti v Rojanu, sodelovala je pri cerkvenem zboru, pri Karitasu in pri misijonskem krožku. Slovenska skupnost v Italiji je z njo izgubila zaslužno in zavzeto kulturno delavko. Žalujočemu soprogu Máriju in družini izražamo prijatelji v Kanadi iskreno sožalje.

Taras Kermauner

dr. France Habjan

V sredo, 11. junija je v 79. letu starosti umrl Taras Kermauner, slovenski kulturnik, filozof, literarni zgodovinar, esejist, gledališki in filmski kritik, dramaturg, režiser, pisec vrste knjig o slovenski poeziji in prozi ter nad 100 knjig iz reinterpretačije slovenske dramatike.

Taras Kermauner (1930 - 2008)

Taras Kermauner se je rodil v meščanski družini v Ljubljani. Po maturi na klasični gimnaziji se je vpisal na filozofsko fakulteto na univerzi v Ljubljani in se kaj kmalu v družbi sošolcev Primoža Kozaka in Dominika Smoleta pridružil tedanji mladi vodilni literarni srenji. Sodeloval je kot esejist pri revijah *Beseda*, *Revija 57* in pri

Perspektivah. Po diplomi je bil nekaj časa asistent na filozofski fakulteti pri Borisu Zihlerlu. Kaj kmalu se je razšel z oblastjo, zapustil marksizem in se predal “modnemu” eksistencializmu (Heideger) in v družbi Novorevijašev pričel pisati avtobiografsko pričevanjsko prozo in napisal pomembno delo *Navzkrižna srečavanja*. Leta 1980 je doktoriral na univerzi v Sarajevu z dizertacijo o Cankarjevi dramatiki in leta 1985 postal član SAZU. Že v 70 letih se je predal iskanju lika človeka, ki naj bi temeljil na vrednotah, na transcendenci, na smislu življenja. Zagrenjen zaradi družbenega pozunanjenja se je v letu 1991 umaknil družbi in se podal v vas Avber za “visoke zidove” samotne kraške hiše in pisal. Z ženo Alenko je tam živel srečno življenje. Naj ob tem tudi zapišemo, da se je Tarasovega in Alenkinega življenja “dotaknil” pokojni France Sodja CM.

Kermaunerjeva veličina pa ni samo v ustvarjanju visoko kvalitetne in kvantitetne slovenske literature, ampak je njegova veličina tudi v zgodovinskem dejstvu, da je prav on prvi ugotovil visoko raven slovenske kulture v “slovenski” Argentini. Presadil in vključil jo je z njegovim dvoletnim študijem v slovensko literarno zgodovino. Napisal je monumentalno literarno delo - trilogijo “Slovenski čudež v Argentini” (prva knjiga: Predstavitev slovenske politične emigracije, druga knjiga: Krščanska tragedija, tretja knjiga: Srečanja in portreti). Danes slovenski avtorji v Argentini izdajajo svoja dela v različnih založbah v Sloveniji.

Podelitev medalj v slovenskih šolah v Torontu in Hamiltonu

France Rihar

Pred tremi leti se je upravni odbor Kanadskega slovenskega kongresa (KSK) odločil, da podeli absolventom slovenske šole medalje, ki naj bi bile simbol njihove vztrajnosti in zavzetosti pri učenju slovenskega jezika. Vsaka medalja ima vgravirano ime učenca in ime slovenske šole, katero je obiskoval.

Pri KSK si prizadevamo, da bi slovenska beseda in slovenska kultura v Kanadi, posebno med kanadsko slovensko mladino, še dolgo živela.

Prav podelitev medalj naj bi mlade ljudi opominjala, da so slovenskega rodu, da je slovenščina lep jezik z bogato literaturo in da poznavanje slovenskega jezika in slovenskega kulturnega izročila pomaga pri učenju in razumevanju drugih slovanskih jezikov.

Za šolsko leto 2008 je torontskim učencem Slovenske šole pri Mariji Brezmadežni 7. maja podelil medalje

župnik Valentin Batič, v Hamiltonu pa je 13. maja podelil medalje predsednik KSK France Rihar. Poleg svete maše in podelitve spričeval je bila podelitev medalj del zaključnih slovesnosti letošnjega šolskega leta.

Ob podelitvi medalj sta predstavnika KSK v nagovoru učencem izrazila željo, naj se ne odtujijo slovenstvu in naj s seboj v življenje ponesejo zavest, da so bili njihovi predniki Slovenci. Povedala sta, da jih KSK s podelitvijo medalj želi vzpodbuditi, da ohranjajo kulturno izročilo svojih staršev in starih staršev in s svojim zadržanjem postanejo vzgled in vzpodbuda ostali slovenski mladini v Kanadi ter da aktivno sodelujejo v slovenski skupnosti, kjer bodo prej ko slej od starejših rojakov morali prevzeti odgovorna in vodilna mesta v slovenskih društvih in ustanovah v Kanadi.

Medalje so prejeli naslednji učenci:

Toronto: Karl Čadonič, Nadia Dejak, Diana Končan, Alexandra Markeš, Natasha Milavec, Maryanne Polenek, Katherine Sajovec, Stefani Slavinec, Tamara Šestan, Silvester Tekavčič in Nicole Tratnik.

Hamilton: Kristen Farkaš, Joshua Farkaš, Maja Mihelčič, Kristijan Razpotnik in Michele Vuk.

Podelitev medalj v Hamiltonu

Slovenska šola pri sv. Gregoriju Velikemu v Hamiltonu

Darinka Ferletič B.A., B. Ed.

Poučevanje slovenskega jezika se je v Hamiltonu in okolici pričelo že leta 1959.

Letošnje šolsko leto je obiskovalo šolo 49 učencev. Poleg mene sta poučevali še dve učiteljici – Viktorija Andoljšek in Darlene Kobe. Petje in verouk je poučeval župnik g. Drago Gačnik, jaz pa sem kot že vrsto let poprej opravljala tudi delo ravnateljice.

Pri Slovenski šoli delujem že dolgo in sem zanjo prilagodila učni sistem, da je bolj podoben angleškemu načinu, tako da otroci lažje sledijo. Sestavila sem tudi nove, lahko razumljive programe za vse letnike, od vrtca do osmega razreda.

Znanje slovenskega jezika je med mlajšimi, ki so že tretja generacija, zelo pomankljivo. Tako je treba v prvih razredih predvsem razviti besedni zaklad. V višjih razredih se otroci seznanijo tudi z zemljepisom in kratko zgodovino Slovenije. Prav tako pomembna predmeta sta literatura in petje slovenskih pesmi. V šolski program je vključen tudi verouk, predvsem priprava na prvo sv. obhajilo in birmo.

Leta 1977 se je Slovenska šola uradno priključila kanadski katoliški šolski upravi in se imenuje "Slovenska šola za mednarodne jezike". Naša šola ima 8 stopenj in ko

Darlene Kobe z učenci

Darinka Ferletič z učenci

učenec uspešno zaključi vse stopnje, tudi diplomira.

Leta 1982 se je prvič poučeval slovenski jezik na kanadski katoliški gimnaziji v Hamiltonu kot eden od predmetov za deseti letnik.

Med šolskim letom se vsi učitelji Slovenske šole udeležujemo delovnih seminarjev in konferenc, ki jih vodi kanadska šolska uprava.

Otroci Slovenske šole vsako leto sodelujejo pri Miklavževanju. Za zaključek šolskega leta pripravijo prireditev za Materinski dan, kjer so vključeni vsi učenci šole.

Na koncu šolskega leta izdamo tudi otroško revijo "Odmevi", ki vsebuje dela posameznih učencev.

Otroci, ki danes obiskujejo Slovensko šolo, so že tretja ali četrta generacija in mnogi od njih še niso nikoli obiskali Slovenije. S finančno podporo Slovenije in Kanade ter z neštetiimi akcijami za zbiranje finančnih sredstev, smo že organizirali dve zelo uspešni šolski ekskurziji v Slovenijo za otroke naše šole - leta 2000 in 2004. Tudi letos načrtujemo šolsko ekskurzijo v Slovenijo, ki naj bi trajala od 21. julija do 5. avgusta.

Učiteljice Slovenske šole v Hamiltonu smo se leta 1996 in 1998 udeležile seminarja za izpopolnitev strokovnega znanja, ki ga organizira slovensko Ministrstvo za zunanje zadeve, pisarna za Slovence po svetu in Ministrstvo za šolstvo.

Vsa leta si Slovenska šola prizadeva in doprinaša h kulturni rasti in narodni zavesti slovenske mladine. Zavedamo se, da ni cilj slovenske šole le, da se otroci naučijo pisati in brati temveč, da obdržijo slovensko kulturo, navade in materin jezik čimbolj dolgo.

Victoria Andolšek z učenci

Materinski banket pri društvu Sava

Marija Prilesnik

Na Materinski dan smo se po že ustaljeni tradiciji Slovenci množično zbrali v našem društvenem domu, kjer so nam otroci pripravili res odličen program, za kar gre

Sidney Collins, na klavir pa Nina Bizjak.

Veliko aplavza so poželi tudi recitatorji Brock Muravec, Nina Bizjak, Alexandra Riedl in Ursula Riedl.

Častni naslov »Mati leta« je tokrat prejela Zinka Mirt za svoje nesebično delo pri društvu Sava v preteklih petinštiridesetih letih.

Odbor društva se zahvaljuje vsem, ki so sodelovali pri pripravi in izvedbi programa, delovnemu odboru za pripravo dvorane in pogostitev gostov, ki so se v res lepem številu udeležili tega slavlja, še posebej pa Pavli Golob in njeni ekipi v kuhinji za pripravo odlične večerje.

Za veselo razpoloženje in ples je po kulturnem delu programa igral ansambel Golden Keys.

še posebna zahvala učiteljici slovenske šole Tjaši Škof in njeni pomočnici Ursuli Riedl.

V otroškem pevskem zboru so nastopili Nina Bizjak, Ryan in Sidney Collins, Peter, Benny in Veronika Kosir, Katrina Medica, Alexandra in Arianna Riedl, Abbey in Gillian Prilesnik in Isak Zobjek.

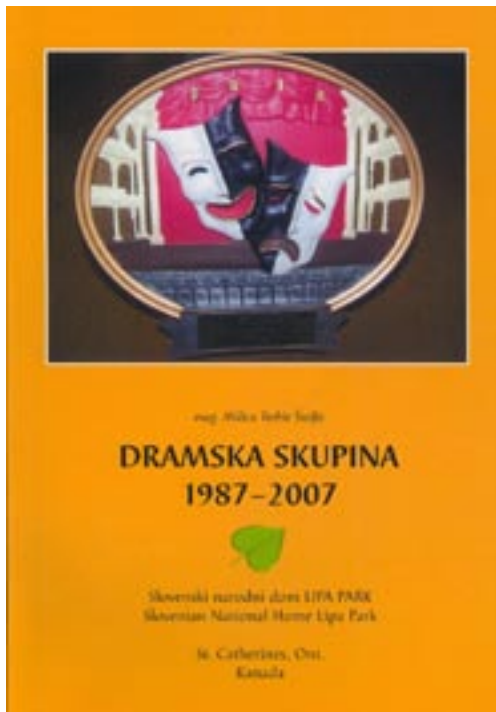
Tudi mladi glasbeniki so popestrili kulturni program: na harmoniko sta zaigrala John in Tony Založnik, na violino

Mladi nastopajo na Materinski proslavi v društvu Sava

Nove knjige: Dramska skupina SND Lipa park

Avtorica: mag. Milica Trebše-Štolfa

Dramska skupina SND Lipa park se je po dvajsetih letih aktivnega delovanja v začetku lanskega leta z igrsko Skopuh uradno poslovila od oderskih desk, ostala pa jim je še želja, da bi svoje delo dokumentirali v knjižni izdaji za spomin igralcem in njihovim družinam, kakor tudi društvu, ki mu je prav Dramska skupina od leta 1987 dajala mnogo večjo kulturno razsežnost, kot ga je v tistem času že imelo. Dramsko skupino je ob preselitvi v St. Catharines ustanovila in vsa leta vodila Francka Seljak, ki je napisala tudi besedilo za številne skeče, ki so jih ob raznih priložnostih igralci uprizorili.

Letos je v založbi Dramske skupine Lipa parka izšla knjižica, ki poleg opisa vsebuje tudi spomine igralcev in veliko barvnih fotografij z različnih nastopov.

Iz knjige je razvidno, da je Dramska skupina uprizorila prvo igro – Finžgarjevo Razvalino življenja – aprila 1988. leta, naslednje leto so igralci zopet naštudirali delo iz zakladnice slovenskih ljudskih iger, Finžgarjevo Prisego opolnoči. Največkrat so odigrali veseloigro slovenskega avtorja Mihe Kunaverja Naročena zmešnjava, katero so prvič uprizorili novembra 1990. leta. Uspešno so nastopali tudi s Kunaverjevo veseloigro Dve nevesti ter s Štokovo komedijo Trije tički.

Med skeči, za katere je besedilo napisala Francka Seljak, so v knjigi omenjeni sledeči: Nova služkinja, Skopuh, Lovski krst, Moja uboga glava, Pred sodnikom, Pri zdravniku in Živi kip.

Poleg nastopov pri raznih društvih v južnem Ontariu je Dramska skupina gostovala tudi v Chicagu, v Edmontonu in Calgaryju, bila pa je tudi prva izseljenska dramska skupina, ki se je leta 1998 opogumila in izvedla zelo uspešno turnejo po Sloveniji.

Knjiga o Dramski skupini je bila tiskana v Sloveniji, avtorica pa je mag. Milica Trebše-Štolfa. Ob tej priložnosti je Javni sklad Republike Slovenije podelil Dramski skupini Lipa park jubilejno priznanje, ki ga je ob predstavitvi knjige v Slovenskem narodnem domu Lipa park v St. Catharinsu osebno izročila mag. Milica Trebše-Štolfa.

Marko Ponikvar pomagal slovenski hokejski ekipi

V Halifaxu, kjer se je vršilo svetovno prvenstvo v hokeju, ki se ga je udeležila tudi slovenska ekipa, baje živijo le trije Slovenci, pa vendar se je izmed njih našel eden, ki je znal dovolj slovensko in je bil pripravljen vložiti mnogo ur prostovoljnega dela, da je slovenski ekipi pomagal pri organizacijskih zadevah. To je bil Marko Ponikvar, rojen slovenskim staršem v Torontu, ki so se potrudili, da so mu privzgojili ljubezen do slovenskega jezika in slovenskega izročila.

Ko je izvedel, da slovenska reprezentanca pride v Halifax, je nemudoma ponudil svojo pomoč, ki je bila slovenskim igralcem in vodstvu zelo dobrodošla. Z ekipo je bil ves čas skupaj, od njihovega prihoda na letališče do odhoda; nastanjen je bil z njimi v hotelu, da jim je bil štiriindvajset ur na razpolago.

Ponikvar je bil ponosen, da je bil del slovenske reprezentance, tudi če le-ta ni dosegla uspehov, kakršnih si je želela, kajti že v prvi tekmi se je pomerila z izjemno močno kanadsko ekipo, za tem pa še z zelo močno ekipo ZDA.

Slovenski vratar Robert Kristan in Chris Kunitz

Kristan ustavil Danija Heatly

Poletje v Vancouvru

Silva Plut

Pravkar je nastopilo poletje, v Vancouvru pa smo do nedavnega še vedno zmrzovali. Po statističnih vremenskih podatkih je letošnji junij najhladnejši v zadnjih sedemdesetih letih. Zato ni čudno, da so ga na televizijski postaji Global TV preimenovali kar v "junuary"!

Življenje pa teče naprej. Med drugim se mesto Vancouver pripravlja na olimpijske igre. "Canada Line", lahka železnica, ki bo letališče povezovala s centrom mesta, je v zadnji fazi gradnje. Cesta Cambie, ki je bila med gradbenimi deli dolgo razdejana (v ogorčenje tamkajšnjih trgovcev), ima zdaj pod sabo do 15m globoko tunel, po katerem se bodo letalski potniki v pičlih 15 minutah že lahko znašli v mestu. Med drugimi projekti, ki morajo biti končani pred olimpijskimi igrami leta 2010, je še štiripasovna cesta do Whistlerja ter vrsta drugih športnih objektov in stanovanjskih poslopij, da ne govorimo o rešitvi vprašanja številnih brezdomcev, ki postavljajo mesto pred zahteven izziv.

Publiko je presenetila in ogorčila novica o spretno izpeljani kraji iz zlata izrezljanih umetnin znanega staroselskega umetnika Billa Reida pred nekaj tedni. Na srečo pa je policija večino predmetov z dobro mero detektivskega dela spet našla in jo vrnila muzeju antropologije (Museum of Anthropology) na univerzi UBC. Še danes

Mladi nastopajo na letošnjem Materinskem dnevu

si niso popolnoma na jasnem, kako so tatovi uspeli prodreti v notranjost muzeja.

V novembru se bodo vršile občinske volitve. Dosedanji župan Vancouvra, Sam Sullivan, ki je z invalidskega vozička do sedaj spretno vodil mestne posle, je bil na strankarskih volitvah poražen. Županski kandidat, ki bo jeseni izvoljen, bo vodil mesto v ključnem letu 2010.

Tudi pri Slovenskem društvu Vancouver smo imeli volitve in leto je steklo dokaj gladko, potem ko je bil januarja Joe Herceg ponovno izvoljen za predsednika. Odbor društva je do sedaj priredil zabavno Pustno veselico in izredno dobro obiskan Materinski

dan, na katerem so se posebno odrezali najmlajši plesalci.

Velikonočno pripravo smo imeli v marcu, ko nas je obiskal g. Ivan Plazar iz Toronta, v svoji pridigi pa nas je spodbujal k ljubezni do bližnjega. V Mission smo 8. junija poromali z g. Tinetom Batičem

G. Tine Batič s pevskim zborom

ob sicer hladnejšem vremenu in brez procesije, vendar v prijetnem duhovnem in prijateljskem vzdušju. Romarjev je bilo približno devetdeset, kar je znak, da je še nekaj volje med Slovenci, da nadaljujemo to lepo tradicijo, ki smo jo leta 1982 začeli z g. Cirilom Čargo. Hvaležni smo gospodu Batiču, ki vsako leto prihaja k nam in vodi ta romanja.

15. junija se je veliko ljudi zbralo na pikniku na Dan očetov, kjer so postregli s specialitetami z žara in domačimi slovenskimi

solatami. Ljudje so se zabavali tudi ob balinanju in ob glasbi naših domačih talentov preživeli lepo popoldne.

Društvo letos praznuje 50. obletnico svojega obstoja. V ta namen bo 18. oktobra pripravilo posebno svečanost z nastopom zbora in predstavitvijo jubilejne knjige, ki jo pripravljamo v spomin na društveno delovanje zadnjih petdeset let. Poizkusi, da bi nas obiskal ansambel iz domovine, so padli v vodo, zato pa se bomo zavrteli ob zvokih priljubljene skupine Oberlanders pod vodstvom Freda Pavliča. Slavje bo potekalo kar v slovenski dvorani, saj se tu počutimo najbolj doma. Dvorana bo zaradi večjega števila gostov (pričakujemo znaten obisk rojakov iz Kelowne) prirejena tako, da bo namesto običajnih 220 ljudi tokrat lahko sprejela okoli 300.

V svojih petdesetih letih obstoja se naše društvo lahko pohvali z mnogimi dosežki, med njimi pa je gotovo najbolj pomembno to, da med rojaki v naših krajih še vedno obstaja vez prijateljstva, ki ima globoke slovenske korenine.

Slovenski romarji v Mission, BC v svetišču Westminster Abby

Novice

Nove osebne izkaznice – v Sloveniji sta 6. junija stopili v veljavo novela zakona o osebnih izkaznicah in novela o potnih listinah. Noveli prinašata spremembe, ki omogočajo poenostavitev postopkov za državljane kot za upravne enote, ki te dokumente izdajajo. Zaradi možnosti zajema fotografije in podpisa na vlogi za izdajo osebne izkaznice na upravni enoti, se bo čas pridobitve osebne izkaznice skrajšal. Z vzpostavitvijo novega registra se vse okoliščine pogrešitve vnesejo v register in so te informacije dostopne vsem upravnim enotam. Osebno izkaznico lahko pridobijo tudi državljani s stalnim prebivališčem v tujini, vlogo za pridobitev dokumenta pa lahko vložijo na katerikoli upravni enoti in ne le na določeni enoti. Z osebno izkaznico se lahko potuje v 33 držav. Izgubljenih in ukradenih izkaznic in potnih listov ne bo treba več preklicavati v uradnem listu.

20. obletnica ustanovitve Odbora za človekove pravice – 3. junija je minilo 20 let, odkar je bil v Sloveniji ustanovljen Odbor za varstvo človekovih pravic. Po aretaciji Janeza Janše, pri katerem so policisti v tajni preiskavi našli fotokopijo vojaškega dokumenta takratne JLA, je bil ustanovljen Odbor za varstvo pravic Janeza Janše. Ustanovno izjavo je podpisalo 52 organizacij, gibanj, uredništev medijev in drugih skupin. Ko so zaprli še Borštnerja in Tasiča, se je odbor preimenoval v Odbor za varstvo človekovih pravic. V naslednjih mesecih je odbor postal najmočnejša civilno-

družbena iniciativa v Sloveniji. Do leta 1990, ko je odbor prenehal obstajati, se mu je pridružilo več kot 100 tisoč posameznikov ter več kot tisoč kolektivnih članov.

Hostel Celica – Že pet let je minilo, odkar so nekdanje zapore na Metelkovi ulici v Ljubljani preuredili v sodoben hostel. Zaporniške celice so spremenili v gostoljubne sobe, namenjene predvsem mladim mednarodnim popotnikom. Vsa notranjost je polna simbolike, vsaka soba je unikatna in je avtorsko delo enega ali skupine umetnikov. Na razpolago je 28 sob z 92 ležišči. Lansko leto so nočili 15.000 gostov. Cena prenočitve z zajtrkom se giblje od 18 do 25 evrov, za privatno sobo pa je znesek znatno višji. Hostel Celica je za svojo urejenost in nudene storitve prejel »Hippest award« in si tako pridobil svetoven sloves. Ta dogodek so slovesno praznovali 30. maja.

Evro-sredozemska univerza - V Portorožu so v ponedeljek, 9. junija po skoraj dveletnih prizadevanjih slovenske države slovesno ustanovili Evro-sredozemsko univerzo, ki naj bi povezovala visokošolske in raziskovalne ustanove v evro-sredozemskem prostoru, sedež pa naj bi imela v občini Piran. Delovanje univerze naj bi financirale sodelujoče univerze, denar pa naj bi bil zagotovljen tudi iz programov EU. Študijski programi, ki bodo mednarodno primerljivi, se bodo izvajali tako na sedežu univerze v Sloveniji kot v partnerskih institucijah v

evro-sredozemskem prostoru. Programi se bodo izvajali na podiplomski ravni in sicer na področjih ekonomije, energetike in okolja, turizma, prometnih in medkulturnih študijev, mednarodnega prava in mednarodnih odnosov.

Plinovod čez Slovenijo – Ruski energetski velikan Gazprom se je končno odločil za traso plinovoda Južni tok (south Stream). En krak plinovoda bo iz Rusije pod Črnim morjem prispel do Bolgarije, nato pa preko Grčije v Italijo, drugi pa iz Bolgarije preko Srbije, Madžarske, Slovenije in Avstrije v Italijo. Plinovod Južni tok, preko katerega naj bi letno šlo 30 milijard kubičnih metrov plina, je skupen projekt Gazproma in italijanskega Enija, delovati pa naj bi začel leta 2013. Slovenija je načelno zainteresirana za sodelovanje pri tem projektu, konkretnega dogovora pa še ni podpisala.

Sprejeta strategija o odnosih s Slovenci po svetu – Slovenska vlada je na svoji seji 12. junija 2008 sprejela strategijo o odnosih Republike Slovenije s Slovenci zunaj njenih meja. Vlada se je k sprejetju strategije zavezala, ko je leta 2005 sprejela zakon o odnosih Slovenije s Slovenci zunaj njenih meja.

Moje pesmi, moje sanje – Vrsti muzikalov, ki so v zadnjih letih na slovenskih odrih vse bolj priljubljeni, se je zadnje čase pridružil sloviti muzikal *Moje pesmi, moje sanje* posnet po uspešni filmski različici *Sound of Music*. Prva slovenska postavitve tega muzikala je nastala v sodelovanju med

glasbeno delavnico *Musike* iz Radovljice in Prešernovim gledališčem Kranj. V muzikalu nastopa skoraj 70 igralcev in pevcev.

Poezija Srečka Kosovela v angleščini – Pri založbi Salt Publishing v Cambridgeu je pod naslovom *The Golden Boat* izšla zbirka 120 Kosovelovih pesmi. V angleščino sta jih prevedla Bert Pribac in njegov avstralski kolega David Brooks. Pri prevodu sta tri tipične slovenske besede (dolina, brinovka in burja) pustila v slovenščini.

500-letnica rojstva Primoža Trubarja - 9. junija je minilo 500 let od rojstva protestantskega reformatorja in utemeljitelja slovenskega knjižnega jezika Primoža Trubarja. Ob tej priložnosti so se po vsej Sloveniji vršile razne proslave, osrednja slovesnost pa je bila dan poprej na Trubarjevi domačiji na Raščici pri Velikih Laščah. V programu so znani slovenski igralci prikazali najpomembnejša Trubarjeva življenjska obdobja, za konec pa so s ponovnim pogonom mlinskega kolesa na Trubarjevi domačiji simbolno obeležili kontinuiteto slovenskega jezika in kulture. Slovenska vlada je letošnje leto razglasila za Trubarjevo leto, njegova obletnica pa je uvrščena na Unescov seznam obletnic.

Tudi v Kanadi narašča revščina - Po podatkih iz kanadskega cenusa leta 2006 okoli 3,5 milijona Kanadčanov oziroma 11,4 odstotka prebivalcev živi v gospodinjstvih z nizkimi osebnimi dohodki, od tega 879.955 otrok pod 17. letom starosti. Med letoma 1980 in 2005 se je povprečje najvišjih

dohodkov v Kanadi dvignilo za 16 odstotkov, medtem ko je povprečje najnižjih dohodkov padlo za 20 odstotkov, kar pomeni, da bogati postajajo bogatejši, revni pa revnejši.

Darilo Narodni galeriji - Vladimir Urbanc iz Montreala je 2. junija Narodni galeriji v Ljubljani iz zasebne zbirke podaril sliko Belokranjka slikarja Matije Jame. Sliko je podaril v spomin na očeta Antona Urbanca. Slika bo vključena v razstavo Slovenski impresionisti in njihov čas.

Vladimir Urbanc

Opravičilo kanadskim domorodcem – kanadski ministrski predsednik Stephen Harper se je 11. junija v parlamentu v imenu kanadske vlade in Kanadčanov opravičil kanadskim Indijancem in Inuitom zaradi prisilne asimilacije otrok v predominantno krščansko kulturo. Po letu 1870 je kanadska vlada v prizadevanju za šolsko vzgojo indijanskih in inuitskih otrok začela finančno podpirati rezidenčne cerkvene šole (katoliške, anglikanske in protestantske). Otroke so domorodcem pobrali za dobo šolanja, da so jih izolirali od vpliva domačih tradicij in kulture, v prepričanju, da je kultura kanadskih domorodcev manjvredna. Mnogim otrokom je ta nasilna ločitev od

staršev in od skupnosti pustila drastične posledice, kajti v šoli niso smeli govoriti svojega jezika. Ko so se po končanem šolanju vrnili domov, so se počutili kot tujci, ker svojih domačih niso več razumeli in niso več spadali v njihovo kulturo. V Kanadi je okoli 80.000 še živečih žrtev tega šolskega sistema, ki jim je opravičilo vlade vsaj delno vrnilo ponos do njihove lastne kulturne dediščine.

Več starejših delavcev – Medtem ko se delodajalci radi izogibajo zaposlovanju delavcev starejših od 55 let, število starejših delavcev vendarle narašča. Leta 1977 je bil v Sloveniji zaposlen le vsak peti delavec v starosti od 55 do 64 let, do lani pa se je njihov delež povečal na tretjino.

V ZDA največ zapornikov – Po podatkih organizacije Human Rights Watch ZDA zadržujejo v zaporih 2,3 milijona ljudi, kar je več kot katera koli druga država na svetu in več kot kadar koli v ameriški zgodovini. Zaporniki predstavljajo 762 od 100.000 prebivalcev ZDA, medtem ko je v Veliki Britaniji razmerje 152, v Kanadi 108, v Franciji pa 91 proti 100.000.

Pregovori:

Beseda je bila dana človeku, da skrije misel. (Malagrida)

Misli hranijo besede, a besede oblačijo misli. (Orientalni pregovor)

Ko govoriš, morajo biti tvoje besede boljše od molka. (Arabski pregovor)

Ivan Plut

Cvetka Kocjančič

Veleposlanik Tomaž Kunstelj predaja Ivanu Plutu priznanje Urada Vlade Republike Slovenije

Ivan Plut se je pojavil v širšem slovenskem kulturnem prostoru, ko je bil leta 1996 izvoljen za podpredsednika Vseslovenskega kulturnega odbora, še bolj pa se je uveljavil naslednji dve leti, ko je kot predsednik vodil to meddruštveno koordinacijsko organizacijo. Mnogi so ga občudovali, ker je s svojim velikim optimizmom in veliko delavno vnemo pogosto presejal njihova pričakovanja, spet drugi so nanj gledali z nezaupanjem, še zlasti potem, ko so izvedeli o njegovem nekdanjem poklicu v Sloveniji in ko je tudi tukaj včasih bolj odločno nastopal, da se ideje niso samo premlevale na sestankih, ampak so se tudi v praksi uresničevale.

Ivan Plut se je rodil 20. junija 1943. leta v Metliki. Njegov oče, ki je moral opustiti šolanje na ljubljanski univerzi in se vrniti domov na kmetijo, je bil dolga leta župan v Metliki in je bil med vojno mobiliziran v partizane. Ivanova mati Frančiška Plut se je zavedala, v kakšni nevarnosti se je z otrokom znašla v Metliki, zato ga je takoj po rojstvu odpeljala k njegovi teti v Trnovec, 1,5 kilometra zahodno od Metlike, kjer so imeli partizani svojo postojanko, sama pa se je pridružila partizanom, kjer je delala kot bolničarka na Gorjancih. Tako je Ivan svoja rosna otroška leta preživel brez matere in očeta.

Teta je lepo skrbela zanj in tudi on se je nanjo navezal, kot da mu je druga mati.

Po koncu vojne so se začeli vračati borci, le njegovih staršev ni bilo od nikoder. Ivanov oče je januarja 1944. leta padel v borbi z ustaši v Netretiču, mama pa je po vojni delala tečaj za bolniško sestro in se je vrnila šele poleti 1947. leta. Njegovo prvo zavestno srečanje z mamo je bilo zelo žalostno, ker je niti ni poznal. Pri štirih letih pa je že toliko razumel, da je bil vesel mamine vrnitve in upanja, da bo odslej živel z njo. Tudi to je moral v ranih otroških letih dojeti, da se oče ne bo vrnil in da bo moral vse življenje živeti brez njega.

Nekaj dni sta še ostala pri Ivanovi teti in stricu, potem pa sta odšla v Metliko, kjer je Francka dobila službo v zdravstvenem domu. Tam je delala, dokler ni prišla v konflikt z novo oblastjo. Ko so jo namreč poklicali, naj pride podpisat dokumente, da

bo Ivan, kot sin padlega borca, dobil denarno podporo, so ji omenili, da se ne spodobi, da ona, kot bivša partizanka, hodi vsako nedeljo v cerkev. To jo je močno razjezilo. Uradnika je vprašala, če je to tista svoboda, za katero so se ona in njen mož, pa še mnogo drugih, borili. Jasno jim je povedala, da udeležbe pri nedeljskih mašah ne bo opustila in da rajši sama otroka vzdržuje kot ga je do tedaj. Ivan je vseeno dobil denarno podporo, kot mu je pripadala, Francka pa je izgubila partijsko knjižico in službo.

Plutova Francka se ni nikoli ponovno poročila in tako je Ivan odraščal kot edinček in mamin ljubljeneček, saj je vanj vlagala tudi ljubezen do moža, ki ga je kmalu po poroki izgubila. Ni se ustrašila trdega dela, da bi sina doštudirala, kot je bila obljubila možu pred njegovo smrtjo. Potem, ko je zaradi svoje katoliške pokončnosti izgubila službo v zdravstvenem domu, se je morala zadovoljiti z delom snažilke v trgovskem podjetju Merkator. Ker je bila pridna in sposobna delavka, ji je takratni direktor kmalu dal delo prodajalke.

Ivan je po končani nižji gimnaziji v Metliki odšel v Videm-Krško, kjer se je učil za strojnega tehnika. Mati ga je sama težko vzdrževala; veliko ji je denarno pomagal metliški prošt, kar mu je z delom odslužila. Po končani tehnični šoli je Ivan želel nadaljevati šolanje v Ljubljani. To bi bilo še večje finančno breme za mamo, zato se je vpisal na vojaško akademijo, ki je mladim fantom obljubljala brezplačno šolanje, misleč, da bo tam dosegel diplomu za strojnega inženirja. Sprejet je bil na oficirsko akademijo v Karlovcu, kjer so ga

v glavnem učili, kako popravljati vojaško orožje in tanke, poleg tega pa tudi kako ravnati z vojaki. Kot podporočnik je bil poslan v Trebnje, kjer je bil eden večjih inženirskih centrov. Uspelo mu je, da je prišel nazaj v Metliko, kjer je učil predvojaško vzgojo in vodil vojni odsek.

V Metliki je spoznal Vero Kolar iz Bušinje vasi in se z njo poročil, ko ji je bilo komaj sedemnajst let, tako da ji je moral "leto kupiti". Želja za odhod v Kanado se je Ivanu porodila, ko je na Sinaju, kjer je bil v mirovnih enotah Združenih narodov, spoznal nekega kanadskega častnika, dokončno pa se je odločil po nekem nesporazumu s svojim vojaškim načelnikom.

Njegov pobeg v tujino je bil skrivnostno načrtovan. Kot strokovnjak za strojništvo je spremljal direktorja tovarne Beti na sejem tekstilnih strojev v Stuttgart in je potem kar tam ostal. Vera je imela v Munchnu strica in je tudi ona kmalu zatem prišla za Ivanom v Nemčijo. Oba sta se zaposlila v Dusseldorfu in tam delala vse do odhoda v Kanado. Vera je tik pred odhodom v Kanado zanosila, kar je bojazen pred negotovo prihodnostjo še povečalo, saj v Kanadi nista poznala nikogar. Mama mu je posredovala naslov Ludvika Sopšiča, prijatelja iz njenih otroških let, ki je skupaj s petimi drugimi Metličani leta 1918 odšel v New York in se je pozneje preselil v Niagara Falls. Obrnil se je nanj in le-ta mu je obljubil, da ju bo prišel iskat na letališče v Toronto in da bosta lahko stanovala pri njem, dokler Ivan ne bo dobil službe in stanovanja.

"Ko sva z Vero 7. septembra 1967 prišla v Toronto, naju ni nihče čakal na

letališču,” se Ivan spominja tistih prvih dni na kanadskih tleh. “Ker nisem znal angleško, si nisem znal drugače pomagati, kot da sem prvemu uniformiranemu uradniku pokazal Sopšičev naslov in ta nama je najel taksi in mu naročil, naj naju odpelje na železniško postajo. Z vlakom sva se ponoči odpeljala v Niagara Falls, tam pa spet najela taksi, da naju je zapeljal do Sopšičeve hiše. Možaka sva komaj prebudila in ko sem ga zaprosil, če mi posodi 50 dolarjev za taksi, je zagrabil palico in zažugal taksistu, ki je nemudoma skočil v svoj avto in pobegnil. Drugi dan mi je Sopšič, ki je stanoval komaj dva kilometra od železniške postaje, razložil, zakaj je taksista nagnal. V tistih časih je bilo 50 dolarjev velika vsota denarja; še sreča, da jih nisem imel pri sebi, sicer bi goljufu nasedel.”

Svojo prvo zaposlitev v Kanadi je Ivan dobil pri Johnu Holerju. “Takat je komaj začel graditi svoj zabavni park v Niagara Fallsu. Še dobro se spominjam, kako smo zvečer pririnili stare avtomobile pred novozgrajeno kupolo, da bi čez dan mimoidoči mislili, da je tam že veliko obiskovalcev. Jaz sem ročno risal plakate in jih razobešal na strateške položaje. Takrat je ravno zgradil akvarij in v njem razkazoval nekaj rib, imel pa je tudi medveda, kozo, srne in nekaj drugih živali pa seveda cel kup idej, kako bo akvarij in živalski vrt povečeval in dograjeval. Danes je to v Kanadi eden največjih zabavnih parkov v privatni lasti, lastnik John Holer pa v njem še vedno tako zagnano dela, kot v začetku.”

Vera je odšla k Sopšičevim prijateljem v Kitchener. Ivan je še nekaj časa delal v

Marineland in za vikend obiskoval ženo, leta 1967 pa se je tudi sam preselil v Kitchener in se zaposlil v tovarni preprog Kraus Carpet, kjer je bila Vera zaposlena. Zaslužil je 68 centov na uro. Le nekaj tednov je delal tam, potem pa mu je Martin Mirt pomagal dobiti delo v tovarni letalskih delov Abex, kjer je bil tudi sam zaposlen in kjer je bila plača trikrat večja. Po nekaj večernih tečajih je Ivan napredoval v predelavca. Čeprav je nameraval nadaljevati študij na Univerzi v Waterlooju, svojih želja ni mogel uresničiti, ker je bilo po rojstvu hčerke Mary treba poskrbeti za druge prioritete. Ker se je tudi Ivanova mama po upokojitvi leta 1969 preselila k njim v Kanado, je bilo treba najprej kupiti hišo. Ko se jima je rodil sin Johnny, so že živeli v svoji hiši v Waterlooju.

“Mama se je težko privadila življenju v Kanadi, še posebej je pogrešala slovensko družbo,« pove Ivan, »zato smo bolj pogosto hodili na slovenske društvene prireditve, še zlasti v Slovenski park. Tudi obiskov smo imeli vedno veliko, tako da mami ni bilo dolgčas. Pred nekaj leti je v 92. letu starosti umrla.«

Ivan je še nekajkrat premenjal delo, po hudi prometni nesreči leta 1992 pa se je upokojil. Kmalu za tem mu je zdravnik povedal, da mu jetra odpovedujejo in da mu samo presaditev jeter lahko reši življenje. Leta 1994 je kot prvi Slovenec v Kanadi prestal to operacijo, ki tisti čas še ni bila tako rutinska, kot je danes. Zavest, da mu je nekdo s smrtjo podaril življenje, je močno spremenila njegov pogled na življenje in se je še z večjo vnemo zagnal v prostovoljno

delo za druge.

Že poprej je bil aktiven v raznih društvih. Bil je na ustanovnem občnem zboru društva Slovenski park leta 1967, za člana pa so ga uradno zapisali naslednje leto. Leta 1970 je bil izvoljen v upravni odbor, naslednje leto pa za predsednika. Med letoma 1973 in 1977 je v Parku vodil taborjenje mladine.

Bil je tudi član društva Sava v Kitchenerju, kjer je z nekaterimi drugimi lovci ustanovil lovsko sekcijo Elk, ki je pod njegovim dolgoletnim vodstvom uspešno delovala in na meddruštvenih strelskih tekmovanjih dosegala velike uspehe.

Z ženo Vero sta se med prvimi vključila v dobrodelno organizacijo Belokrajnski sklad, kjer sta še danes aktivna.

Kot član Belokrajnskega sklada je bil Ivan leta 1996 izvoljen za podpredsednika Vseslovenskega kulturnega odbora. Z veliko vnemo je pomagal predsedniku Jožetu Slobodniku in prav njegova zasluga je, da je leta 1997 začel izhajati dvomesečnik Glasilo kanadskih Slovencev, ki še vedno uspešno deluje. Naslednje leto, ko je postal predsednik VSKO, je vložil veliko dela v obdelavo konstitucije in registracijo VSKO, v delovanje Glasila in radijske ure Glas kanadskih Slovencev, ki se je ravno v tistem času znašla pred možnostjo, da se preseli na najbolj znano multinacionalno postajo CHIN v Torontu. Selitev slovenske radijske ure na to postajo, kljub nezadovoljstvu nekaterih sodelavcev, se je z leti pokazala kot zelo uspešna poteza. Njegova želja po vključitvi vseh slovenskih društev v VSKO se ni realizirala, kot lep primer slovenske sloge v času njegovega predsedovanja pa mu

bo ostala v spominu prireditel v počastitev imenovanja Jožeta Slobodnika za častnega konzula RS. Mnogo časa je Ivan žrtvoval tudi ob priliki raznih obiskov iz Slovenije, od pevskih zborov, gospodarstvenikov, politikov pa do mladih Flipovih akrobatk in udeležencev posebne olimpiade.

Pred nekaj leti ga je domotožje povleklo nazaj v rodno Metliko in tako sedaj z Vero večji del leta preživita v Sloveniji. V Kanadi imata sina in hčerko ter vnučke, na katere sta močno navezana. Tudi zaradi številnih prijateljev se rada vračata. Ivan se pogosto vrača tudi v Univerzitetno bolnišnico v London, kjer po presaditvi jeter skrbno spremljajo njegovo zdravstveno stanje. Zaradi komplikacij se je po štirinajstih letih ponovno znašel na čakalnem spisku za ponovno presaditev jeter. »Nesreča me res pogosto spremlja v življenju – tudi lansko leto sem imel nesrečo v Sloveniji in sem kar nekaj časa preživel na Kliničnem centru v Ljubljani – toda zaupanje v življenje me varuje pred obupom. Vesel sem, da sem v času, ki mi je bil takorekoč na novo podarjen po presaditvi jeter, lahko naredil veliko dobrega za slovensko skupnost v Kanadi.«

Pogled na Metliko

New Board – New & Returning Faces

Paul Dolenc

On the sunny spring day of April 19th, 2008, the Planica Hunting and Fishing club held its 33rd annual meeting at Planica in the hall of Dom I. Over 45 members were in attendance to listen and ask questions about the previous year's activities and elect a new board.

A big thank you goes out to the previous board consisting of Ed Bric, Andrej Dolenc Jr., Lloyd Dolenc, Marjan Dolenc, Zvone Elsner, Ed Grenc, Andrew Kraljic, Michael Muhic, Frank Nagode, Frank Nagode Jr., Frank Jager Sr. and Lojze Smolic. Their tireless efforts and dedication over the past two years (and for some directors more than two years) have been instrumental in the success of Planica.

Although the new Planica board has

some big shoes to fill, it's looking forward to the challenge! With some new and returning faces, this year's board is ready to continue maintaining and growing Planica into the future.

Onboard are newly elected Directors; Greg Dolenc, Paul Dolenc, John Gabor, John Jamnisek, Frank Pavlakovic, Brian Potocnik, and Michael Stajan. They will be joining re-elected Directors Andrej Dolenc Jr. (President), Marjan Dolenc, Zvone Elsner, Andrew Kraljic and Lojze Smolic.

Planica welcomes your participation in the upcoming events scheduled for this year. Our annual Picnic is being held August 2nd & 3rd. For more event details, please visit the Planica web site at www.planica.org.

Trsek se joče in še kaj...

Martin Polanič

V začetku aprila me je prvi sončni dan zvbil na vrt za hišo in pogled se mi je ustavil na brajdi, na dolgih ovijalkah trte. Nehote sem se spomnil, kako so naši strici, ki so bili lastniki majhnih vinogradov, že v ranih spomladanskih dnevih odhajali v gorice obrezovat trto, do katere so imeli - za današnje razlage - skoraj nerazumljivo spoštovanje in ljubezen.

Tu in tam je sneg še ležal med hišami in po senčnih legah, med plotovi in v zakotkih. Kronisti bodo zapisali, da je bila zima v letu 2008 dolga, predvsem pa radodarna s snegom, da skoraj že ni bilo več kam z njim.

S podedovano ljubeznijo mojih prednikov sem se polotil brajde, odrezal vitico tu, vitico tam, kakor sem pač v svojem neznanju mislil, da je prav.

Pri delu, kakor je obrezovanje trte, gre že po tradiciji, vsaj v Prlekiji, da si vinogradnik pri tem privošči tudi kozarček tekočega sadu žlahtne rastline, ki je med nami Slovenci čislana že dolga stoletja.

Delo mi je šlo lepo od rok in v nekaj urah sem imel brajdo obrezano. Ker je bil dan lep in sončen, sem se odločil še nekaj časa posedeti, izpostaviti se spomladanskim žarkom, ki so menda bogati z vitaminom D, zvrniti še kozarček ali morda tudi dva, pri tem pa se v lepem spomladanskem vremenu prepustiti sanjarjenju.

Med razmišljanjem o tem in onem sem opazil, da se trta solzi. V otroških letih so nas starši poučili, da se "trsek joče". Ob takšni priložnosti smo privezali na odrezane

vitice majhne stekleničke, da bi prestregli "trsekove solze," ki so bojda odlično sredstvo za utrjevanje moškega lasišča.

V tem me zmoti brenčanje čmrlja, ki v cikcakastih premikih obletava kosmate popke mačic.

Navadna, brezumna žuželka... Tako si jaz mislim, v resnici pa ni tako!

Lani sem opazil, kako si je takšen čmrljček, z lepo okroglo, črno-rumeno zadnjico, v les nad oknom vrtal luknjo.

"Ne boš, prijatelj!" sem rekel in poiskal plastični zamašek. Počakal sem, da je z visoko frekvenco pribrenčal iz luknje in mu med tem, ko je odbrnel po svojih opravih, luknjo zamašil.

Čez kakšen dan ali dva pa me je žena opozorila na škrtanje, podobno glodanju, ki se je pojavilo v predverju nad oknom. Kaj če imamo črva v lesu? sem si mislil. Lahko nam navrta tramovje.

Že sem razmišljal, kako naj se lotim zahrbtnega sovražnika, ki je grozil, da nam uniči domačijo, ko sem opazil, da si je moj črno-rumeni znanec le nekaj centimetrov nad plastičnim zamaškom, pravokotno na zamašeno izvrtino, prizadeval z vrtanjem nove luknje.

"Aha, to bo! Kakšen črv neki? Kje pa?"

Z olajšanjem sem spodil nadležneža in tokrat sem se odločil, da mu zamašim novo izvrtino s silikonom.

Iz garaže sem prinesel lestev in jo prislonil ob oknu, da bi si stvar ogledal od blizu. Na svoje presenečenje pa sem

ugotovil, da še vedno prihaja škrtanje in glodanje nekje iz notranjosti, nadležnež pa se je trdovratno vračal in me obletaval v majhnih krogih ter poskušal nadaljevati z delom.

Pa se mi je posvetilo. V luknji je nabrž ujet še kakšen čmrlj, ki zaman išče izhod v prostost. Brez oklevanja sem se pridružil reševalni akciji. S kleščami sem izvlekel zamašek in v nekaj kratkih sekundah je puhnil iz luknje rešeni ujetnik, se pridružil svojemu tovarišu, nakar sta skupno, brez pozdrava, odletela neznano kam.

Toliko o čmrlji pameti.

Med tem se je sonce že premaknilo, vendar je še zmeraj prijetno grelo in počutil sem se kot martinček med vročim, razpokanim zidovjem.

Od gozdička sem sta se pripodili veвериčki in med kratkimi presledki priskakljali prav blizu mene ter začeli luščiti med travo raztreseno semenje, katerega so ptički še v zimskem času razmetali iz ptičnice.

Izpod skladovnice drv pa je toplota privabila tudi chipmunka Alberta, ki je bil naš pogost obiskovalec. S svojim pokončnim repom se je pridružil veveričkam pod ptičnico. Na sosedovi ograji pa sta čepeli in zaljubljeno grlili grlici.

Pod streho, v kolenu odtočnega žleba, že na staro gnezdo, ki je bilo zibelka dvema rodovoma taščic, si je mladi parček prinašal dračje in suho travo, da bi pripravil zibelko novemu naraščaju.

S pogledom sem blodil po vrtu. Na mestih, izpostavljenih spomladanskemu soncu, so že kukali zvončki in ostri listi tulipanov. Čez ograjo pri sosedu se je zaslišalo kratko

ploskanje rok in nekakšen jezni šššššš, v ograji pa se je pobilnil beli rep dolgouhca, ki je v dolgih in hitrih skokih izginil med hišami.

Lotevala se me je spomladanska utrujenost, vendar je že dremotno oko še opazilo drobno mravljico, obloženo s tovorom. Zganil sem se in prinesel povečevalno steklo, da bi si majhno čudo ogledal v povečanem merilu.

Dan se je že nagibal k večeru. Še bi lahko opazoval življenje v malem svetu, polnem čudes, pa me je iz razmišljanja vzdramil hladen vetrič in me opomnil, da je čas počitka.

Kakor po nekakšnem naključju pa je od nekod prihajal pojoči glas Louisa Armstronga **“...What a Wonderful World...”**.

Potovanje otrok

Šolske počitnice so se začele in mnogi otroci bodo poletne mesece izkoristili za potovanje; nekateri skupaj z družinami, drugi sami. Z veleposlaništva Republike Slovenije so nas obvestili, da morajo mladoletni otroci, ki potujejo sami, imeti pri sebi poleg veljavnega potnega lista tudi uradno potrjeno pismo staršev, ki se nanaša na to specifično potovanje. Opozarjajo rojake, naj se v primerih, ko otroke pošljejo same na potovanje (ali pa tudi v primeru, ko potujejo samo z enim od staršev), pozanimajo pri predstavnikih države, v katero potujejo, kakšne so zahteve za potovanja mladoletnih otrok. Prav tako je pomembno,

da se pozanimajo pri transportnih družbah (letalskega, železniškega ali avtobusnega prometa), kakšni so pogoji za potovanje mladostnikov brez spremstva. S tem si boste prihranili mnogo problemov. Tudi kadar mladoletni otroci iz druge države prihajajo na obisk v Kanado, morajo imeti pri sebi potrebne potne dokumente in uradno potrjeno pismo staršev.

Slovenski muzej in arhiv v Clevelandu

V prostorih Slovenskega narodnega doma na St. Clair aveniji v Clevelandu je bila v nedeljo, 22. junija slovesna otvoritev novega Slovenskega muzeja in arhiva, ki se je je udeležilo nekaj sto ameriških Slovencev in drugih gostov. Istočasno so praznovali tudi proslavo dneva državnosti in konca slovenskega predsedovanja EU.

Slovenski muzej in arhiv že zbira in bo zbiral kulturno in zgodovinsko dediščino ameriških Slovencev in bo na ta način pomagal ohranjati narodno zavest. Za ta projekt je država Slovenija prispevala 60.000 dolarjev, nekaj finančnih sredstev pa je prispevalo tudi mesto Cleveland. Denar za delovanje muzeja zbirajo tudi

rojaki sami. Do sedaj je 40 ustanovnih članov že prispevalo po 500 dolarjev. Izvršni direktor bo polovico svojega delovnega časa delal v muzeju, polovico pa v novem Centru za slovenske študije pri državni univerzi Clevelanda. Pobudo za ustanovitev Slovenskega muzeja in arhiva je dal generalni konzul Republike Slovenije Zvone Žigon.

Muzej želi povedati zgodbo o ameriških Slovincih, od časa prihoda v ZDA, preko ustanavljanja številnih organizacij, društev, klubov in domov, pa do sodobnega časa. Ameriški Slovenci v Clevelandu pa bodo prispevali razstavne predmete, od fotografij do dokumentov, umetnin in oblačil.

Fr. Drago Gačnik

Dr. Anne Urbančič

Fr. Drago Gačnik

High above a sweltering, smog-filled city, on a stifling day in early August, 2003, Fr. Drago Gačnik buckled his seatbelt more tightly and prepared for landing. The plane burst through the clouds. As it touched down on the hot tarmac, he felt the intense pressure of air hit the wings. His first flight had come to an end. And his new life had officially begun.

The plane taxied to the passenger bridge. Fr. Drago disembarked, leaving the last vestiges of the life he had known until then behind him. That morning he had awakened in Vienna. This evening he would sleep in Hamilton, Ontario, Canada, about 7000km away.

Patiently he waited at the baggage carousel, watching other passengers snatch

and grab their suitcases and knapsacks: black, grey, brown, red. Only a few more were left. His was not among them. He felt somewhat discouraged; already he had experienced several complications with the immigration officers, who allowed him a visa to stay in Canada for six months instead of the expected three years. According to Canadian regulations, it meant that he would have to return to Europe after just a few months in order to renew it. Now he had to explain to the baggage clerks that his bag had not arrived. And how was he supposed to describe his situation since he spoke no English? The suitcase was brand new; he hardly even remembered what it looked like. He dug back into his memory to dust off the textbook phrases he had learned in school more than thirty years ago. Somehow his message got through.

All the other passengers had already taken their bags and boxes and purses and disappeared through the automatic exit doors of the airport. Now it was his turn. Exhausted from the flight and the long immigration process, he looked around him at the vast and seemingly abandoned arrivals hall. There, despite having waited four hours, stood two men holding up a cardboard sign with his name on it. They would take him home, his Canadian home.

Fr. Drago belongs to the Salesian priests of Don Bosco. He began preparing for the priesthood in Slovenia, and then his studies had taken him to Torino, Italy. There, among his friends, there was a Canadian Salesian

priest. But Fr. Drago's vocation focused on his homeland and on the communities there. Canada was a distant country, a photo, an impression, a name. It was a place in Fr. Luke's stories but hazy, as if it were a dream. For the first time, as he approached Hamilton, Fr. Drago realized that the dream was now a tangible reality, although he had no clear idea where he was. It could have been the end of the earth. Yet, he felt strongly that God had called him to minister to the Canadian-Slovenians. In fact, when his Slovenian Provincial asked him to consider working in Canada, Fr. Drago honestly could find no justification for not going.

He was still jet-lagged when he awoke the next morning. He was a little worried because in just one week's time the colleague he was replacing at St. Gregory the Great Parish in Hamilton would leave Canada and he would be completely on his own. He would be the one his parishioners would seek out for guidance and counsel, although he still felt as if he depended on them rather than the other way around. The week of briefings by his confrere flew by; information overload was added to the general fatigue of jet lag and disorientation, and then, before he knew it, his colleague had departed. Fr. Drago was truly on his own.

As we speak about his arrival in Canada, I am reminded of another Slovenian priest, who came here on a mission long ago, to be a spiritual leader. He too did not speak the language, did not know the culture. He too had to find his way around a terrain totally unfamiliar and baffling to him. I am thinking of Bishop Frederik Baraga. Fr. Drago, of

course, does not have to battle black flies (perhaps some pesky mosquitoes); he does not have to eat strange foods (the cook at St. Gregory's is excellent, he assures me) or plant corn to provide food for the winter (there is a supermarket nearby). But I think that what he shares with Fr. Baraga is the energy, the enthusiasm, the spiritual strength and the sheer joy of being able to fulfil his religious vocation far away from home.

There have been discouraging moments. For example, just a couple of weeks after his coming, the eastern seaboard experienced the great blackout of 2003. Fr. Drago unhooked all the computers but missed one, which, of course, was completely useless after the power surged back. His first phone-call home brought unexpected results. He knew he had to dial "9" to reach an outside line, and then 011 to get a long distance connection. But he misdialled because he thought the "0" didn't count. And before he knew it, emergency crews were calling, wondering why he had dialled 911. And he couldn't tell them because he didn't speak English. One day, as he poked around the house to discover its nooks and crannies, he found a drawer full of night lights, or so he thought. So he screwed one into a socket, which immediately exploded. Only later did he discover that the items were fuses, quite unlike those in Slovenia. His big fear and frustration was the telephone: what if he received an important call in English and couldn't respond? His solution was to learn the language quickly. He went "shopping": he didn't buy much but he examined all the products to learn their names and their

purpose. By early September, a teacher arrived for private classes. He couldn't take the time to go to regular courses because his parish activities had begun to take more and more of his time. Although there was some similarity to his work in Slovenia, he soon discovered that Canadian customs and church ceremonies and rites are nonetheless different from Slovenian ones. When he could get away, he drove around Ontario. In fact, a map had been among his first purchases. The target of his drives was any destination he could reach and return from in one day; once he drove to Ottawa and back, on another occasion he went to Tobermory. And, he tells me, he felt a great nostalgia for hills; he felt quite unused to the flat farmland of the Niagara Peninsula.

Summer slowly disappeared. Autumn came, painting the trees in glorious colours. The leaves began to fall. The cold weather, crisp and chilly, greeted his morning routines. The parish started to prepare for Advent, then Christmas. And Fr. Drago realized that he was not homesick at all. His visitor's visa was about to expire but he insisted on sharing the holiness of Christmas with his parishioners, celebrating together with them. He found the Slovenian carols, the *jaslice*, the Christmas conventions and practises familiar and comforting. Nonetheless, on the afternoon of December 25, he had to leave for Europe to apply for a longer permit to stay in Canada. In January, he requested immigration status and one year later, in January of 2005, he drove to Niagara Falls to the immigration office at the Canada-US border to get his permanent residency

documents stamped and approved.

Fr. Drago calls his Canadian life a new life. He indicates that Canada presents a wonderful opportunity for other Slovenian priests, although he suggests that they need a brief period without parish duties to acclimatize at first. He had to hit the ground running, becoming spiritual leader without knowing the language or customs of his parishioners. Yet, just as the Slovenians who came to Canada before him, he took on the challenge. He has found among his Canadian Salesian brothers (including his old friend, Fr. Luke), in his parish, and especially in his parishioners, not only a new life, but also a welcoming home.

The CSHS gives all Canadian Slovenians an opportunity to cherish their stories forever. You can help carry on the important work of the CSHS volunteers by becoming a member or by donating documents and artifacts of your own or your family's immigration history to the Archive. We are members of the Archives Association of Ontario (AAO) and of the Canadian Oral History Association (COHA). Look for us at community events. Our *Kdo Smo?* Program looks to identify Canadian - Slovenians in numerous group pictures. Our *Povejte Nam Kaj* Program tapes the stories of arrival in Canada. For more information about joining our volunteers, or to donate articles to the archives, contact the CSHS at:

*Canadian Slovenian Historical Society
c/o Dom Lipa, 52 Neilson Dr. Etobicoke
ONT M9C 1V7 - by email: cshs@look.ca
Or email the archivist, Nichole Vonk:
vonkn@smh.toronto.*

Spored prireditev Od 29. junija do 6. septembra 2008

Datum	Prireditelj	Kraj	Prireditev	Tel. številka
Junij 29	Sv. Gregorij Veliki	Hamilton	Slovenski dan	905-561-5971
Julij 5	Slovenski park	Hwy. 6	Tekmovanje v odbojki	905-934-2557
6	Slovenska skupnost	Bolton	Slovenski dan	416-859-1430
6	Slovenski park	Hwy. 6	Piknik	905-934-2557
6	Lipa park	St. Catharines	Sausage Festival - piknik	905-685-8103
13	Bled	Beamsville	Žegnanje, piknik	905-563-1500
13	Večerni zvon	Hwy 9 & 50	Tombola	905-625-5485
13	Slovensko letovišče	Bolton	Šport - Badminton	416-626-1755
19	Slovensko letovišče	Bolton	Šport - Volleyball, T-Ball	905-274-7764
20	Slovensko letovišče	Bolton	Šport - Soft ball, T-Ball	905-279-6064
20	Župnija sv. Vladimirja	Montreal	Slovenski dan	514-254-8286
20	Triglav	London	Banket	519-461-0653
20	Holiday Gardens	Pickering	Piknik	416-431-9109
20	Simon Gregorčič	Hwy. 9	Poletni večer - piknik	905-853-0978
21	Lipa park	St. Catharines	40. obletnica	905-685-8103
26	Holiday Gardens	Pickering	VSKO, Radio piknik	416-431-9109
26/27	Slovensko letovišče	Bolton	Šport- High School Baseball	416-626-1755
August 2	Triglav	London	Piknik	519-461-0653
2	Slovensko letovišče	Bolton	Poletni večer	905-238-5710
2/3	Slovenski park	Hwy. 6	Piknik, nogometni turnir	905-934-2557
2/3	Slovensko letovišče	Bolton	Šport - Adult baseball	905-274-1771
3	Slovensko letovišče	Bolton	50. obletnica društva	905-274-1771
3	Bled	Beamsville	75. obletnica društva	905-563-1500
3	Triglav	London	Civic Bowling Tournament	519-461-0653
9	Slovensko letovišče	Bolton	Šport-High School Volleyball	905-306-9329
9/10	Slovensko letovišče	Bolton	Šport - Soccer weekend	905-897-8711
10	Lipa park	St. Catharines	Music in the Park Picnic	905-685-8103
10	Holiday Gardens	Pickering	Piknik	416-431-9109
16/17	Slovensko letovišče	Bolton	Šport - Soccer	905-949-9668
17	Bled	Beamsville	Sports picnic	905-563-1500
17	Večerni zvon	Hwy 9 & 50	Pomurski dan proščenje	905-625-5485
30/31	Slovenski park	Hwy. 6	Baseball Tournament	905-934-2557
30/31	Simon Gregorčič	Hwy. 9	Family Camping Evening	905-853-0978
30	Holiday Gardens	Pickering	Članski piknik	416-431-9109
31	Slovenian Hunters&Anglers	Alliston	Oktoberfest piknik	
31	Slovensko letovišče	Bolton	Corn & Wing Night	905-238-5710
31	Baragovo društvo	Montreal	Piknik na pristavi	514-254-8286
September 1	Bled	Beamsville	Labour Day picnic	905-563-1500
6	Triglav	London	Golf turnir	519-461-0653
6	St. Joseph's Society	Villa Slovenia	Balinarski turnir	905-561-5971

BECAUSE YOUR BUSINESS MATTERS...

SLOVENIAN BUSINESS OWNERS ARE BANKING AT KREK SLOVENIAN CREDIT UNION

Because it takes two to build trust, business owners are looking for more stability in banking relationships. That means going beyond the formulas - it means finding an Account Manager who stays put. And that leads to business banking at a credit union. **Because we simply get to know you better**, we can serve your business needs better. Our Account Managers are in it for the long run. You don't have to keep re-explaining how your business works - your track record and personal character actually make a difference. And the person who serves you locally is empowered to help you no matter where your business takes you. **Because Krek Slovenian Credit Union is responsive, professional and way more personal**. It's business banking without a bank. Are you open to a stress free comparison?

visit www.krek.ca

Ask questions, meet other business owners, talk to one of our Account Managers and book your comparison today.

Commercial loans and mortgages | Operating lines | Current accounts

On-line banking | Smart people who make time for you

**KREK SLOVENIAN
CREDIT UNION LTD.**

747 Browns Line, Etobicoke, Ontario M8W 3V7
Tel.: (416) 252-6527 • Fax: (416) 252-2092

YOUR FAMILY... YOUR COMMUNITY... YOUR CREDIT UNION...

SCU Slovenia
Credit Union
www.sloveniaku.ca

Helping you build a solid foundation

Student Credit Lines
Cover Free Internet
Best Banking
Home Auto Mortgage
Insurance Rates Interac
Free Direct Deposits
Chequing MasterCard
RRSP RRIF

50 years of service

*no bricks were harmed in the creation of this advertisement.

Become a member today!

Main Office
725 Brown's Line
Toronto, ON M8W 3V7
Tel: 416-255-1742

Manning
611 Manning Ave.
Toronto, ON M6G 2V9
Tel: 416-531-8475

Hamilton
23 Delawana Drive
Hamilton, ON L8E 3N6
Tel: 905-578-7511

Toll Free 1-866-SCU-1742